

KLAGESANGENE

**Punktet for ikke
noen vei tilbake**

AV GERALD FLURRY

KLAGESANGENE:
**PUNKTET FOR
IKKE NOEN
VEI TILBAKE**

AV GERALD FLURRY

Dette heftet er ikke til salgs.
Det er en gratis opplysningstjeneste
i offentlighetens interesse, utgitt av
Philadelphia Church of God.

© 2013 Philadelphia Church of God

Ettertrykk forbudt
Trykket i De forente stater.

Hvis ikke annet er nevnt,
er Bibelsitatene fra Norsk Bibel A/S, 1988

Klagesangene var en advarsel til oldtidas Juda om at de hadde nådd punktet for ikke noen vei tilbake.

Nasjonen kunne ikke lenger omvende seg for å unngå å bli tatt til fange av Babylon.

Det som skjedde med Juda, er bare et *forbilde* på det som er profetert vil skje i denne endetiden. Det er en profeti der den laodikeiske Kirken og tre av Israels nasjoner (Amerika, Britannia og den jødiske nasjonen) har nådd punktet for ikke noen vei tilbake. De vil bli gjort til slaver av et nåtidas Babylon fra Europa.

Bare enkeltindivider kan fremdeles omvende seg *før* den Store Trengselen. Og selv de har bare et ørlite spann av tid til å gjøre det på.

Innholdsfortegnelse

<i>Kapittel en</i>	
Gud som styrer.....	1
<i>Kapittel to</i>	
Josias rolle i endetiden	16
<i>Kapittel tre</i>	
Hvorfor Gud må straffe laodikeerne	29
<i>Kapittel fire</i>	
Bygge et fundament av håp	46
<i>Kapittel fem</i>	
Klagesanger, sukk og ve-rop	60

Kapittel en Gud som styrer

BOKA OM KLAGESANGENE VAR EN ADVARSEL TIL OLDTIDAS JUDA OM at de hadde nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Nasjonen kunne ikke lenger omvende seg og unngå å bli ødelagt.

Denne boka er bare et *forbilde* på det som er profetert vil skje i denne endetiden. Så hvordan er det en profeti der laodikeerne og Israels nasjoner når punktet for ikke noen vei tilbake?

Gud har åpenbart denne boka til meg i to trinn. Klagesangene var temaet i en av de først heftene som jeg hadde trykket. Men nylig har Gud åpenbart mer til meg. Nå forstår jeg Klagesangene fullt ut.

Hvorfor ville Gud åpenbare den i to trinn? Fordi Guds laodikeiske Kirke, Amerika, Britannia og Juda (kalt «Israel» i dag) *ikke hadde nådd punktet for ikke noen vei tilbake*, den første gangen. GUD GA DERETTER DEN FULLSTENDIGE ÅPENBARINGEN DA DE HADDE NÅDD DET PUNKTET!

Siden Klagesangene er en profeti for denne endetiden, må den ha en *punktet-for-ikke-noen-vei-tilbake*-lekse for oss i dag.

Jeg tror også at *fruktene* viser at disse folkene har nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Se rundt deg på hva som skjer med laodikeerne og nasjonene til Israel.

Vi har imidlertid ikke nådd punktet for ikke noen vei tilbake for *enkeltindivider*. Hvis *du—ja, du—*tar hensyn til dette advarende budskapet og omvender deg, vil Gud redde deg fra de fryktelige profetiene i denne boka.

«*HVIS DERE IKKE OMVENDER DERE*»

«Da sendte Amasja, presten i Betel, bud til Jeroboam, Israels konge, med disse ord: Amos har fått i stand en sammensvergelse mot deg midt i Israels hus. Landet kan ikke tåle alt det han sier! For så har Amos sagt: Jeroboam skal dø for sverdet, og Israel skal bli bortført fra sitt land» (Amos 7:10–11). På dette tidspunktet har det blitt så ille at landet ikke kan tåle budskapet vårt. Hvorfor? Fordi alt faller fra hverandre! Jeroboam, et *forbilde* på lederen av det som er kalt verdens fremste supermakt, blir fortalt at han kommer til å dø. Det sier ikke at han vil dø *hvis han ikke omvender seg*. Og Israel vil bli tatt til fange. Det er ikke noe rom for dem å omvende seg og redde nasjonene.

Tidligere har jeg tenkt at denne onde presten bare fortalte kongen og folkene i Israel om Guds budskap, og utelot: *hvis dere ikke omvender dere*. Jeg tror ikke det lenger.

Gud har levert et sterkt budskap til Israels nasjoner i mer enn 70 år, spesielt til Amerika, som har vært en beskyttende maktfaktor for de britiske folkene og den jødiske nasjonen i Midt Østen. Den utligninga er i ferd med å endre seg dramatisk.

Amerika, Britannia og Juda er i ferd med å falle samtidig (Hosea 5:5). Nå vet vi med sikkerhet at denne profetien vil bli oppfylt.

Hvordan innvirker det at vi har nådd punktet for ikke noen vei tilbake, budskapet vårt til den laodikeiske Kirken og nasjonene til Israel? Vi må slutte å skrive og snakke om den forferdelige ødeleggelsen deres, «*hvis dere ikke omvender dere*.»

Vi vil nå *bare* appellere «*hvis du omvender deg*,» til enkeltindivider.

Tidligere hadde vi i alle fall et lite håp om at de ville omvende seg. Men ikke nå mer. De veldige lidelsene i den Store Trengselen kommer som det er profetert. **NÅ MÅ VI FORTELLE DEM AT DE HAR NÅDD PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE!** Det gjør det enda hardere for landet «å tåle alt det han sier.»

BEGRAVELSESSØRGESANGEN

Den hebraiske teksten har i virkeligheten ikke en tittel for boka om Klagesangene. Hebraisk bruker bare det første ordet som tittel i mange bøker. Det første ordet i Klagesangene er

hvor, men ifølge *Companion Bible* kan det også bety *akk*, eller et utbrudd av smerte og sorg. Forferdelige ting skjer i denne boka.

Talmud kaller Klagesangene for *kinot*, som betyr *sørgesanger* eller *klagesanger*. En sørgesang er en sang eller salme om sorg og klager, som er tilsiktet å ledsage begravelse eller minneritualer. En klagesang er en sang eller et dikt som uttrykker dyp sorg eller klage, spesielt for en eller flere som er døde. Boka om Klagesangene, er på en måte, som en begravelsessørgesang. Den handler om å dø og døden.

Likevel ser vi det mest inspirerende håp noensinne, i de dødsfallene og døden.

Nasjonene til Israel kommer til å dø (Esekiel 33:11). Men denne begravelsessørgesangen i Klagesangene er mye verre enn det. Nasjonene til Israel vil bli vekket opp til liv igjen (Esekiel 37 og 38). Det er ikke tilfellet med åndelige Israel, eller Guds laodikeiske Kirke. Femti prosent av laodikeerne kommer til å dø og bli vekket opp til ildsjøen—evig død! De vil bli døde for alltid!

DET VIL UTEN TVIL VÆRE DEN VERSTE ENKELTBEGRAVELSES-SØRGESANGEN NOENSINNE! DET HAR ANTAGELIGVIS ALDRI VÆRT EN SLIK KOLOSSAL ÅNDELIG BEGRAVELSE I GUDS KIRKE. Aldri vært en åndelig katastrofe av en slik størrelse tidligere.

De andre 50 prosentene av laodikeerne vil omvende seg i Trengselen, og bli gjenoppvekket ved Kristus andre komme. Deretter vil de styre med Kristus for alltid. Guds håp vil fylle Jorda for alltid!

Denne boka om Klagesangene er primært for Guds egen Kirke og sekundært for nasjonene til Israel.

Boka om Klagesangene har fem kapitler, og du kunne si at det er fem klagesanger, hver av dem et fullstendig dikt. Det er ei bok med usedvanlig dårlige nyheter. Men den inneholder også en mengde *gode nyheter* som du *ikke vil se*, hvis du ikke har et barnlig sinn som gjør det mulig for Gud å åpenbare denne boka til deg (Matteus 11:25).

Hvis du ser nøye på Klagesangene, vil du oppdage at det faktisk er en detaljert forklaring av profetiene i Matteus 24:21, Daniel 12:1 og Jeremia 30:7. Den beskriver den verste tida med lidelser i menneskenes historie!

Esra leste denne boka for Israel på den tiende dagen i den femte måneden, Ab, fordi den markerte årsdagen for

Nebukadnesars ødeleggelse av templet og byen Jerusalem. (Jødene leser fortsatt denne boka på årsdagen for ødeleggelsen av tempelet i dag). «I den femte måneden, på den tiende dag i måneden, det var Babels konge Nebukadnesars nittende år, kom Nebusaradan, høvdingen over livvakten, og en av de høyeste menn hos kongen i Babel, til Jerusalem. Han brente opp Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems hus—alle stormennes hus brente han opp med ild. Og hele den hær av kaldeere som høvdingen over livvakten hadde med seg, rev ned alle murene omkring Jerusalem» (Jeremia 52:12–14). Denne kjensgjerningen skulle være av interesse for oss alle, for også i år 70 e. Kr. ble tempelet ødelagt den 10de dagen i den femte måneden. Det var ikke bare en tilfeldighet.

Men den ødeleggelsen var bare et *forbilde* på det som er i ferd med å skje i denne endetiden.

Klagesangene er *primært* om ødeleggelsene av *et annet* tempel: det åndelige templet til Gud.

Gud sier at disse personene som vendte seg bort fra Ham, åndelig var: «Den fullkomne skjønnhet, en fryd for all verden» (Klagesangene 2:15—DNB 1978). Gud lovpriste dem på det høyeste! Aldri før har det blitt levert et slikt mektig budskap til denne verden fra Kirken Hans! Se hva som skjedde likevel. De vendte seg bort fra å være «den fullkomne skjønnhet, en fryd for all verden,» og vendte seg til synd og egoisme! Den store Guds eget Arbeid ble ødelagt.

Gud vektlegger «en fryd for all verden» under de verste lidelsene noensinne på Jorda!

Den beskrivelsen er også en profeti om hva som vil skje i Morgendagens Verden: Guds folk vil igjen bli «den fullkomne skjønnhet, en fryd for all verden.» For en vakker profeti.

Hvis du leser igjennom boka om Klagesangene, linje for linje, ord for ord, vil du se at Guds åndelige tempel, disse folkene til Gud, er fullstendig *knust*. Det er ikke noen som noensinne har blitt straffet mer, enn disse som blir drøftet i denne boka. Frafallet deres var en åndelig katastrofe av forbløffende proporsjoner.

Fremdeles er det sentrale temaet i denne boka en ytring om håp—et folk som venter på Guds «fullkomne skjønnhet.» Lyset i alt det beksvarte mørket er at Gud klargjør folket Sitt for et ekteskap! Noen ganger er det veldig vanskelig å gjøre

det, som det er illustrert i boka om Klagesangene, men Gud vet hva folkene Hans trenger. Han vil gjøre *alt Han kan* for å bringe dem inn i Familien Sin.

BIBELENS MEST STORARTEDE POESI

Lange's Commentary refererer til forfatteren som «poeten,» gjennom hele boka om Klagesangene. Bibelen sier ikke helt sikkert hvem som skrev den, men de fleste lærde tror at Jeremia gjorde det. Jeg tror at Bibelen viser oss klart at Jeremia var forfatteren, selv om han kunne ha brukt skriveren sin, Baruk, til å gjøre mye av skrivinga. Kanskje Baruk var en stor poet.

KLAGESANGENE ER DEN MEST STORSLAGNE POESIEN I HELE BIBELEN. *Lange's* beskriver det som «Det mest perfekte produktet med hensyn til ytre artistisk struktur i skriftsteder i Det gamle testamentet.»

Adam Clarke's Commentary sier: «Komposisjonen i dette diktet er hva man kanskje kan kalle veldig teknisk. Hvert kapittel, med unntagelse av det siste, er en akrostikon ... Det tredje kapitlet inneholder [66] vers, hvert av dem, som tidligere, formet til tre halvlinjer, men med denne forskjellen at hver av halvlinjene begynner med den samme bokstaven, slik at hele alfabetet er gjentatt tre ganger i dette kapitlet. ... JEG HAR KALT DETTE ET UFORLIGNELIG DIKT [*uforlignelig* menes at det ikke kan bli imitert!]; bedre dommere er av samme mening. 'ALDRI,' sier Bishop Lowth, 'var det en rikere og mer storslagen variasjon av vakre bilder og komplementer arrangert sammen innen slik et lite område, heller ikke mer treffende valgt og anvendt'» (Introduksjon til Klagesangene av Jeremia, mine uthevelser gjennom det hele).

Dette er verdt å tenke litt dypere på. HVORFOR ville Gud investere så mye i denne boka, for å gjøre den til den mest poetiske boka i Bibelen? Svaret på det spørsmålet er veldig rørende. Vi må se på det fra Guds synspunkt.

Mange lærde, tidligere og nåværende, tror at boka om Klagesangene ble fullført like etter Jerusalems fall, rundt 585 f. Kr. Og de kan kanskje ha rett. Men Bibelen forteller oss at det ikke er på den tida da dette budskapet ble skrevet første gang. «Uten skånsel har Herren tilintetgjort ALLE Jakobs boliger. I sin vrede har han brutt ned Judas datters festninger, kastet dem til jorden. Han har vanæret riket og dets stormenn. I brennende

vrede har han hogd av hvert horn i Israel. For fiendens åsyn har han dratt sin høyre hånd tilbake. Han har satt Jakob i brann lik en flammende ild som fortærer rundt omkring» (Klagesangene 2:2–3). Dette er adressert til «Jakobs boliger» (eller nasjonene til Israel) og til «hvert horn i Israel.» Israel hadde allerede vært i fangenskap i mer enn 100 år. *Så det kunne ikke ha blitt skrevet for oldtidias Israel!* Hvorfor er det ikke flere Bibelstudenter som kan se dette?

De fleste Bibelprofetier er dobbelt. Be om den gratis boka vår om Jeremia. Du vil se at boka av Jeremia er primært for denne endetiden. Det samme er sant om Klagesangene.

Klagesangene ble skrevet etter at Josia ble drept (2 Krønikebok 35:25). Dette blir forklart fullt ut i det neste kapitlet i dette heftet. Men det er imidlertid svært mulig at boka ble utvidet før den ble kanonisert. Vi legger ofte til bøkene og heftene våre over et tidsrom.

Det er tydelig at Jeremia var et øyevitne til mye av tragediene i Jerusalem! *Smith's Bible Dictionary* sier: «Diktene tilhører umiskjennelig til de siste dagene av riket, eller begynnelsen på det babyloniske fangenskapet... De er skrevet av en som snakker, med *livligheten og intensiteten til et øyevitne*, om lidelsene som han jamrer over.» Jødene var under beleiring av Nebukadnesar i 19 år før Jerusalem falt. Jeremia ble satt i fengsel av den siste jødiske kongen, under beleiringa. Da Nebukadnesar beseiret Jerusalem, ble Jeremia satt fri. (For mer informasjon, be om den gratis boka vår *De forente stater og Britannia i profetiene.*) Baruk, skriveren til Jeremia, opplevde uten tvil, noe eller hele den 19-årige beleiringa sammen med Jeremia. Det er tydelig at noen kunne ha vært et øyevitne til mye av den lidelsen. Guds dyptgående åpenbaring er for visst tilstrekkelig for å skrive boka om Klagesangene, men en fortelling fra et øyevitne kunne ha tilført noe til dramaet. For en beskrivelse det er, spesielt hvis du virkelig forstår poesi! Du vil ikke finne noe helt lik det i hele Bibelen.

Clarke's sier: «Lidelse har ingen uttrykk som forfatteren av Klagesangene ikke har tatt i bruk.» Den siterer også en mann med navnet dr. South, som sier om denne boka: «En skulle tro at HVER BOKSTAV VAR SKREVVET MED EN TÅRE; HVERT ORD, LYDEN AV ET HJERTE SOM GÅR I STYKKER: forfatteren var presset sammen av fortvilelse; disiplinert til sorg fra sin barndom; en som ALDRI PUSTET, MEN BARE I SUKK, heller ikke snakket, men bare I ET STØNN.»

Klagesangene er uttrykk for DYPE GUDDOMMELIGE FØLELSER! Det er fordi det, mest av alt, handler om *Gud som strekker ut til Sine egne Ånds-unnfangede barn*, som Han elsker med en Fars kjærlighet, og som har vendt seg bort fra Ham! GUD ELSKER SITT FOLK, og Han vil bruke *alle muligheter Han har for å strekke ut til familiemedlemmene Sine!* Gud vil gjøre *alt Han kan* for å nå dem med et mektig budskap!

Det laodikeiske opprøret er antageligvis den verste åndelige katastrofen noensinne i Guds Kirke. Gud har profetert at *halvparten* av laodikeerne ikke vil klare det. Men den andre siden av bildet er at *halvparten* av laodikeerne vil klare det! Og det inkluderer ikke de som omvender seg før Trengselen. Det er klart at Gud *fremdeles* ønsker at laodikeerne skal omvende seg, SÅ HAN KAN KLARGJØRE DEM TIL Å EKTE SØNNEN HANS!

Jeremia gikk til nasjonen Juda like før den falt i 585 f. Kr. Han advarte folkene i Juda og skrev advarslene i ei bok som han adresserte til *hele Israel*. Siden den boka til Jeremia tydelig er et endetidsbudskap for hele Israel, er det logisk at Klagesangene også er det. Men det er en forskjell.

Boka til Jeremia gir en oversikt over Israels fall. KLAGESANGENE GIR DE FORFERDELIGE DETALJENE OM HVORDAN FALLET OG UNDERTRYKKELSEN VIL BLI.

«SOM EN ENKE»

Boka om Klagesangene bruker *Jerusalem* og *Sion* om hverandre. *Sion* viser til Guds Kirke i profetier. Her viser også *Jerusalem* til Guds Kirke; Galaterne 4:26 beskriver «Jerusalem som er der oppe» som «vår mor,» som er Kirken. Det er hovedsakelig om Kirken.

Legg merke til dette i det første verset: «Hvor ensom hun sitter, *byen*[det er *Jerusalem*]som var full av folk! *Hun er blitt som en enke*, hun som var den store blant folkene. Fyrstinnen blant landene er blitt en trell!» (Klagesangene 1:1).

Etter som vi går videre vil du se at dette er ei bok om *endetids*-profeti. Hvor ser du en ENKE i denne endetiden?

Dette snakker om en kvinne som en gang hadde Guds beskyttelse, som en gang ble ledet av Gud, var beskyttet og vaktet over av Gud—som faktisk var Guds egen *hustru!* Bare de få som mottar Guds Ånd i denne nåværende tidsalderen,

blir betraktet som Jesus Kristus' Brud (f. eks. Romerne 7:4; 2 Korinterne 11:2; Efeserne 5:31–32, Åpenbaringen 19:7–8). Den uforlignelige æren vil ALDRI bli utvidet til noen andre.

Men det skjedde noe med denne Bruden: Hun ble som en enke! Jerusalem—det er Guds Kirke—var «full av folk,» eller Ånds—unnfangede Kirkemedlemmer, og deretter *ble som en enke*. DETTE HANDLER OM FRAFALLET TIL DE FLESTE AV GUDS KIRKEMEDLEMMER—BRUDEN TIL KRISTUS!

Det er imidlertid gode nyheter der. Legg merke til at det står at hun ble «som en enke.» Det er formulert på den måten fordi hun fortsatt har potensialet til å komme tilbake og bli hustruen til Kristus! Halvparten av laodikeerne vil omvende seg og komme tilbake.

Det er til og med bedre nyheter. Det var en liten levning av Bruden som forble lojale overfor Ektemannen sin. Hun leverer dette smertefulle budskapet om Klagesangene for Jesus Kristus. Det er den beste nyheten i denne boka, som ofte blir oversett.

Det var ingen som ville forstå boka om Klagesangene, hvis Gud ikke hadde en lydlig utvalgt. Denne elitegruppa vil bli belønnet med posisjoner i hovedkvarteret, og tjene Kristus for alltid. Laodikeerne som omvender seg i Trengselen vil miste den inspirerende belønninga.

Husk, Klagesangene gjelder *først av alt* Ånds—unnfangede Guds folk; den skildrer også lidelsene som vil skje i Israels nasjoner, der Jerusalem, Israels hovedstad i oldtida, er et *forbilde*. Dette verset advarer oss også om at de store byene i nasjonene våre snart vil bli øde gjennom et atomragnarokk. Byene som en gang var fulle av folk, og suksessfulle med mye handel, vil bli ødelagt og folkene drept. De som overlever vil bli et undertrykket folk.

GRÅTER I BITTERHET

Legg merke til den øyeblikkelige sorgen og ulykken i boka om Klagesangene. «Hun gråter sårt om natten, tårene renner på hennes kinn. Hun har ingen trøster blant alle sine elskere. Alle hennes venner har vært troløse mot henne, de er blitt hennes fiender» (Klagesangene 1:2). Om natta, når hun burde få hvile, gråter denne enka sårt. Det er ingen Ektemann der til å trøste henne. Det bildet blir verre og verre.

Vers 3 snakker om *Juda*. Andre steder i Skriften, beskriver Gud at folket Hans er fra stammen til *Juda* åndelig—eller åndelige jøder (f. eks Romerne 2:28–29; Åpenbaringen 3:9). Henvisninga til *Juda* i vers 3 er *primært* om Guds egne folk som har vendt seg bort fra Ham: «I landflyktighet er *Juda* vandret bort, etter trengsel og tung trelldom. Nå *bor hun blant folkene*, og har ikke funnet ro. Forfølgerne har innhentet henne midt i trengslene.» Laodikeerne er i fangenskap før og under den Store Trengselen. Guds folk finner ikke ro når de *skulle* finne ro.

Klagesangene 1:4 nevner spesielt *Sion*—igjen. Guds egen Kirke. «Veiene til *Sion* sørger fordi ingen kommer til høytidene. ...» «Høytidene» snakker om Guds årlige høytider, som de trofaste folkene Hans helligholder år etter år til denne dag. Men her sies det at ingen kommer til disse høytidene. Laodikeerne har *mistet* Guds høytider! De fleste av dem ikke en gang *holder* Guds hellige dager mer, og de som gjør det, gjør det så visst ikke på den måten som Gud befaler, eller med den forståelsen som Gud ga til Kirken Sin, gjennom Herbert W. Armstrong.

Gud adresserer den ytre forgården, ikke den indre forgården til templet *Sitt*, eller Kirken (Åpenbaringen 11:1–2). Laodikeerne har vraket eller vannet ut disse hellige dagene og avviser å komme inn i den indre forgården hvor Gud bor. Kristus leder den indre forgården til å helligholde *høytidene* Hans på Hans måte. Ingen av laodikeerne kommer dit hvor Gud er! Dette er hvordan Gud viser dem at de er opprørske mot *høytidene* Hans. SÅ I ALLE DISSE DÅRLIGE NYHETENE, SER VI DET SKINNENDE HÅPET TIL GUDS UTVALGTE.

Klagesangene 1:4 sier også at «Alle byportene er ødelagt.» De laodikeiske kirkene har åpnet dørene sine for å tillate at *hvem som helst* kan komme inn. De prøver å elske verden ved å tillate verden å komme inn i Guds hellige tempel. (Vers 10 i dette kapitlet beskriver det samme problemet.) Disse folkene hørte i årevis at Gud simpelthen ikke handler på den måten i denne verden, og de burde *vite* det! Men de føler at de har en bedre måte enn det som Guds apostel fortalte dem—og som resultat, er portene deres ødelagt.

Se på resultatet av en slik politikk: «... prestene sukker. Jomfruene er sorgfulle, og selv er hun bitterlig bedrøvet» (vers 4). Disse folkene skulle være fulle av *fest glede*—gleden

over Guds høytider! De utvalgte av Guds folk som fortsetter å bygge livene sine rundt Guds hellige dager, er fylt av glede! Men denne kvinnen som har blitt som en enke, sitter i stedet hardt rammet og i bitterhet. Her skildrer Gud Sitt eget folk fanget i redslene i den Store Trengselen og i den verste sorgen noensinne! Prestene sukker, Kirkens unge folk har blitt fysisk skadet, og hele Kirken er i bitterhet. Hvorfor? Fordi de tror at Gud har forlatt dem. I virkeligheten er det de som har forlatt Gud. Gud må bruke Trengselen for å lære dem denne leksa.

ALL PRAKTEN HENNES HAR BLITT BORTE

«Hennes motstandere er blitt herrer. Hennes fiender er trygge, for Herren har lagt sorg på henne for hennes mange overtreders skyld. Hennes små barn har fienden ført i fangenskap» (vers 5). Gud er i ferd med å hjemsøke laodikeerne for deres mange *synder*—for opprørsk å bryte loven Hans. Dette verset viser at til og med de små barna til laodikeerne vil bli ført i fangenskap, og oppleve grusomhetene i ragnarokket på grunn av overtredelsene i «Sion.» Alt dette er ekstremt tragisk. Kirkemedlemmer vil måtte se på at de små barna deres lider. De skulle alle ha blitt beskyttet av Gud.

I vers 6, ser vi at «ALL PRAKT ER BLITT BORTE FOR SIONS DATTER.» FOR EN KOLOSSAL FRYKTELG ULYKKE!

Forstår du hvor *praktfulle* Guds trofaste folk er for Gud? Den lydige levningen beholder «all sin *prakt.*» Hva er det som gjør Guds Kirke praktfull? Dens levemåte og karakter. Ja, vi har våre prøvelser og tester, men SÅ PRAKTFULL DEN UTVALGTE ER FOR GUD! Det er bare når Kristus' Brud *vender seg bort* at denne verdifulle praktens forsvinner.

Det er nettopp det som skjedde med de fleste av folkene til Gud. Slik Gud ser på det, er de ikke lenger praktfulle som de en gang var. De hadde åndelig prakt, men den «er blitt borte.» De har forlatt Guds sannhet! Utvannede doktriner produserer ikke den praktfulle karakteren som Gud ønsker. Kirken har blitt åndelig stygg.

Vers 6 konkluderer: «Hennes stormenn ble lik hjorter som ikke finner beite, de gikk der uten kraft foran ham som drev dem.» I Trengselen vil Kirkens stormenn, eller prester—disse som ledet veien med å svekke folkene—vil bli som hjorter,

som har blitt svekket av sult. Da er det lett for jegerne å fange «hjortene»—de kan ikke frelse seg selv fra tilintetgjørelse!

«I sin nød og landflyktighet kommer Jerusalem i hu all herlighet som hun hadde *fra gamle dager*...» (vers 7). Ja, «fra gamle dager» hadde disse folkene til Gud herlige ting—all den vidunderlige sannheten som Gud ga folkene Sine gjennom herr Armstrong. Men de ga slipp på disse tingene for lenge siden. De har en fryktelig straff som venter dem, som resultat. Lidelsene deres er uutholdelige, for mens de lider kan de huske de «gode dagene» da Gud hjalp dem.

Den gode nyheten er, at denne straffen vil få mange av dem til å vende seg til Gud. Men vil du ta hensyn til Guds advarsel nå så du ikke trenger å *oppleve* slik lidelse?

ENKEN TALER

Etter som du leser dette kapitlet, kan du begynne å føle den mentale pinen til folkene. De strever med spørsmålet *hvorfor? Hvorfor skjer alt dette med oss?* Gud begynner å vise dem i vers 9.

«Hennes urenheter hang ved skjørtene hennes» sier Han. Synden deres er så stor, den er som urenheter, som har blitt preget inn i klærne så grundig, at det har blitt en del av klærne.

Dette verset fortsetter: «Hun tenkte ikke på *hva ende* det ville ta med henne. Da sank hun på underlig vis, og det var ingen som trøstet henne.» Gud viser dem også at de ikke tok i betraktning enden på alle veiene deres. Der det ikke er noen visjon, går folkene til grunne. Mangel på omvendelse brakte dem til dette punktet, og forblir det virkelige problemet til den laodikeiske Kirken (Åpenbaringen 3:17). Siden laodikeerne ikke hører Kristus' banking (Åpenbaringen 3:20), må de oppleve ekstreme lidelser under hendene på fiendene.

På dette tidspunktet kommer denne uttalelsen: «... Herre, se min nød...» (Klagesangene 1:9). Dette er stemmen til «enken.» Den andre halvparten av dette kapitlet er for det meste hennes ord—Guds Kirke taler profetisk om seg selv, midt i den framtidige trengselen hennes.

Vers 11 viser at tingene blir så ille at folkene dør av sult. Folkene er villige til å oppgi sine «kostbare ting»—som betyr sølv og gull—for brød for å overleve. Uttrykket «for å

opprettholde livet» menes å bringe tilbake til liv. Folkene blir angrepet av sykdom og syke fordi de mangler mat. De innser at de har blitt usle.

EN BITTER FORSTÅELSE

«Går det dere ikke til hjerte, alle dere som går forbi på veien? Sku og se om det finnes en smerte lik den smerte som er voldt meg, den som Herren har bedrøvet meg med på sin brennende vredes dag!» (vers 12). Etter hvert som Gud hjemsøker laodikeerne, kommer de til å spørre: *Finnes det noen sorg som er lik min sorg? Finnes det noen slik smerte som min?*

Hele verden var sjokkert over fotografiene som kom fra de nazistiske konsentrasjonsleirene. LIKEVEL ER SCENENE FRA KLAGESANGENE MYE VERRE! Som Matteus 24:21 sier, har det aldri tidligere vært, heller ikke noen gang igjen vil bli, lik dette. Kan noe menneskesinn forestille seg noe verre enn de nazistiske konsentrasjonsleirene? Ja, Gud sier her at ting vil bli veldig mye verre! Vers 12 i Klagesangene 1 sier at det er ingen «smerte lik den smerte som er voldt meg!»

Dette er den siste gangen noensinne som Guds egen Kirke, eller Israels nasjoner, vil bli straffet slik som dette. Kristus kommer til å styre og stoppe opprøret. Dette er et uendelig håp og vil snart bli virkelighet.

Hvorfor lider laodikeerne mer enn alle andre grupper? Fordi de kjente Guds sannhet og profetier. Sorgen deres er uforlignelig—og ikke bare på grunn av den voldelige naturen i straffen, men fordi de vil forstå akkurat hva som skjer! De skulle ha unnsuppet den Store Trengselen, men de gjorde opprør mot Gud. De *kjente til* profetiene om Trengselen som herr Armstrong lærte dem—og de forstår at de kunne ha unngått denne straffen fullstendig, hvis de ikke hadde avvist den instruksjonen.

Og forstå dette: Det er Gud som foretar hjemsøkelsen! Gud vil bruke Tyskland og et forent Europa som ei klubbe i hånden Sin. Det er dagen for HANS FRYKTELIGE VREDE (Jesaja 10:5–6).

MEN DET ER HÅP! DETTE AVSNITTET VISER AT FOLK ENDELIG BEGYNNER Å FORSTÅ AT DET ER GUD SOM FORETAR HJEMSØKINGA.

Mesteparten av tida tar det så lang tid før syndere forstår at det er Gud som advarer og forbanner dem!

 ELOHIM OG ADONAI

Legg merke til at det hebraiske ordet for «Herre» i Klagesangene er *Adonai*, som betyr DEN GUD SOM STYRER. Ordet *Adonai* blir brukt 14 ganger i Klagesangene. Gud lærer disse som er fanget i denne såre prøvelsen, at HAN KOMMER TIL Å STYRE SIN KIRKE OG NASJON! Han vil gjøre *hva som helst* for å bringe Sitt folk under Sitt styre, slik at Han kan bringe oss inn i Familien Sin! LAODIKEERNE HAR FORKASTET ADONAI—DEN GUD SOM STYRER!

Her er et sitat fra *Anchor Bible Commentary*: «Herren *Adonay* [*Adonai*] forekommer 14 ganger i Klagesangene ... Det er heller SLÅENDE at *Elohim*, 'Gud,' ikke forekommer i det hele tatt.»

Det er en fryktelig advarsel i den utelatelsen.

Elohim er et flertalls-substantiv som kirke eller familie, med mer enn ett medlem. *Elohim* er det ordet som vi mest assosierer med Guds Familie, og å ære Faren. Laodikeerne blir fordømt for ikke å ære Faren sin (Malakias 1:6). De forkastet Familiens Overhode.

Jeg tenker at det også er heller *slående* at Klagesangene bruker ordet *Adonai* nøyaktig 14 ganger. Sju er tallet for fullførelse i Bibelen. Her har vi dobbelt fullførelse. Det er som om Gud sier: *Lær laodikeerne et sterkt budskap om hvordan Adonai styrer. Fordobl deretter det budskapet og bank det inn!* Det eneste som kan redde dem, er at de akter på dette budskapet.

Kanskje er den sterkeste advarselen i denne boka det som *ikke* står der. Vanligvis ville navnet *Elohim* bli brukt utallige ganger i denne boka. Det blir brukt hundrevis av ganger i Det gamle testamentet. Men her er det ikke nevnt en gang. Hvorfor? *Elohim*-navnet for Gud viser oss at Gud er en Familie. Denne forståelsen er kjernen i evangeliet: den gode nyheten om det kommende Riket, eller Familien, til Gud, som administrerer Guds regjering.

Laodikeerne har mistet evangeliet. De har mistet tørsten etter det som hele Bibelen handler om, og grunnen til at de ble skapt.

Det er universrystende at Elohim har blitt utelatt i boka om Klagesangene! Laodikeerne styrer mot ildsjøen. Bare den Store Trengselen vil redde 50 prosent av dem.

Hvilken advarsel kunne være sterkere enn utelatelsten av *Elohim*?

Denne forståelsen hjelper oss til å se hvordan Gud belønner dyptgående Bibelstudier, og hvor dyp Bibelen i sannhet er! Vi trenger å vite hva Bibelen sier—og ofte også hva den *ikke* sier!

«Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier» (Romerne 11:33). Paulus lærte klart om Guds forbløffende dybde, og hvor overfladiske menneskene er foruten Gud.

Det er ingen sterkt korrektivt bok i Bibelen som er nøyaktigere strukturert enn Klagesangene. Vi må forstå dette budskapet, ellers vil vi lide mer enn noen noensinne har lidd.

JEG TROR DET ER ET ALARMERENDE BUDSKAP I ANTALLET GANGER SOM GUD INSPIRERTE ORDET *ADONAI*. Hans egen laodikeiske Kirke har nektet å bli styrt. Gud vil ikke motta noen som Han ikke kan styre, inn i Familien Sin!

Hva med deg? Og meg? Elsker vi Adonai? Elsker vi Guds regjering som håndhever loven Hans?

Det er en sterk advarsel for oss alle i ordet *Adonai*. Gud kommer til å styre skapelsen Sin og *Familien* Sin.

Lucifer forkastet Adonai. Han nektet å administrere Guds styre på denne Jorda og ble forkastet for alltid. Nå har du og jeg muligheten og æren av å bli styrt av Adonai. Nå har vi potensialet å erstatte Satans styre over denne Jorda—hvis vi lar Adonai styre oss. Da kan vi styre Jorda sammen med Kristus.

For en betagende mulighet vi har! Fatter vi hvor ærefryktinngytende dette er? Og hvor mye lidelse vi kan unngå ved å underordne oss under Adonai nå?

INGEN TRØSTER

Laodikeerne som roper ut, fortsetter i Klagesangene 1:16: «Over dette gråter jeg. Mitt øye, mitt øye flyter bort i vann. Langt borte fra meg er trøsteren som kunne husvale min sjel. ...» Hva snakker de om? Jesus Kristus refererte til Guds Hellige Ånd som «Trøsteren» (Johannes 14:16, 26; 15:26; 16:7–KJV). Midt i Trengselen, vet laodikeerne at den Hellige Ånd ikke er der for å trøste dem, slik den skulle ha vært! De blir ikke trøstet fordi Guds Hellige Ånd er langt borte fra dem. Klagesangene 1:9 sier i virkeligheten at de

har «ingen som trøster.» Gud gir bare Ånden Sin til de som adlyder Ham (Apostlenes gjerninger 5:32). Ved å unnlate å adlyde, har laodikeerne slukket Ånden som Gud har gitt dem (1 Tessalonikerne 5:19).

Guds *trofaste* folk bør virkelig *glede seg*, fordi vi har denne Trøsteren! Når vi ber om Guds hjelp til å stå overfor prøvelsene og problemene våre, har vi denne Trøsteren. Vi vet at Gud utfører mirakler i livet vårt. For en velsignelse det er å ha Trøsteren som virker i livet ditt!

Klagesangene 1:16 fortsetter: «... Mine barn er ødelagt, for fienden fikk overhånd.» Dette er Gud som advarer om en virkelig tragisk side av straffen deres: å måtte se at de små barna deres opplever klagesanger, sukk og ve-rop! Og alt på grunn av *deres egen* ulydighet! *De* er årsaken til den lidelsen! Det er deres skyld.

Disse klagesangene inneholder også håp. I vers 17, innser laodikeerne at Gud har befalt denne straffen, og begynner å omvende seg. Enken sier: «Herren har handlet rettferdig, for jeg har trosset hans bud... fordi jeg var trassig og ulydig...» (versene 18, 20–DNB 1978). Denne straffen fra Gud bringer mange av Guds folk til *omvendelse*. De forstår hvor irettesettelsen kommer fra, og de underordner seg under den. De forteller Gud at de har gjort opprør mot budene Hans. De forstår at de har forkastet Guds forbilde på Elias i endetiden, herr Armstrong. De begynner å innse at *Malakias' Budskap* var en advarsel som var sendt av Gud (Malakias 2:4). De forstår at de har vært «trassige og ulydige» og at døden er en rettferdig straff.

Legg nå merke til versene 21–22 i Klagesangene 1. Kirken begynner også å advare fiendene sine til å ta seg i akt fordi straffen som kom på Kirken, snart vil komme over dem. De hedenske nasjonene har også syndet, og Gud vil straffe dem også.

Dette er også en veldig håpefylt utvikling. Den demonstrerer den fornyede troen på Guds profetier, til de omvendte laodikeerne, og deres villighet til igjen å tre fram og snakke på Guds vegne. Det tok en irettesettelse av uforlignelig hard behandling. Men Gud var endelig i stand til å bringe disse villfarende sønnene tilbake i overensstemmelse med Sin kjærlige familie lov.

Slik ender den første av de fem elegiene i boka om Klagesangene.

Kapittel to Josias rolle i endetiden

LA MEG MINNE LESERNE VÅRE OM DETTE VIKTIGE POENGET: Jeremia skrev boka om Klagesangene da Juda hadde nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Nasjonen kunne ikke lengre unnsnippe Guds vrede, på grunn av dets mange overtredelser.

Gud har nå gitt mer åpenbaring til meg om hva denne boka virkelig handler om. Den handler primært om at GUDS LAODIKEISKE KIRKE OG NASJONENE TIL ISRAEL HAR NÅDD PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE! DET er selvfølgelig noen *individuelle* unntagelser. Men Gud kan ikke lenger nå den kollektive laodikeiske Kirken og de tre nasjonene til bibelske Israel: Amerika, Britannia og den jødiske nasjonen med ord. Så Gud beskriver den fysiske utslettelsen deres lik ikke noen annen bok i Bibelen.

GUD ØNSKER AT DE SER SEG SELV I DERES EGEN BLODIGE, FORFERDELIGE PROFETI! «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» (Hebreeerne 10:31). Det er ingen bok i Bibelen som illustrerer det punktet mer enn Klagesangene!

Det er en direkte sammenheng mellom boka om Klagesangene og kong Josias av oldtidas Juda. Boka ble skrevet som en reaksjon på Josias død. «Jeremia kvad en klagesang over Josia. Og alle sangerne og sangerinnene talte i sine sanger om Josia, og det har de gjort til denne dag. Det ble en fast skikk i Israel å synge disse sangene, og DE ER NÅ SKREVET NED BLANT KLAGESANGENE» (2 Krønikerbok 35:25).

Nesten alle kommentarene vil fortelle deg at dette ikke gjelder boka om Klagesangene. Jeg er sikker på at det gjør, fordi det ellers ville ha vært veldig forvirrende. Dette snakker helt klart om klagesanger som er nedskrevet et sted der folk kan se dem. Jødisk tradisjon sier at Jeremia skrev boka om Klagesangene ved Josias død. Josefus skrev: «...profeten Jeremia komponerte en klagesang for å klage over ham [Josia], som eksisterer til denne tid...» (*Antiquities*, bok 10, kapittel 5). Hvordan kunne Josefus vise til noe annet enn boka om Klagesangene?

Det er en alvorlig grunn til at Jeremia og folkene i Juda var så intense i sorgen sin. Gud hadde gitt dem noen skremmende profetier om hva som ville skje med nasjonen, etter at Josia døde. Folkene hadde ikke bare mistet en rettferdig konge, men de visste også at de var i ferd med å entre inn i et redselskabinett. Opprinnelig ble Klagesangene skrevet som en avslutning på Judas historie. Men det var bare et *forbilde* på avslutninga til historien til fysiske Israel i dag. Klagesangene er en profeti om at Trengselen er i ferd med å ramme nasjonene til Israel.

Denne boka inneholder også en annen dimensjon. Den er bare sekundært adressert til nasjonale Israel. Den er først av alt adressert til Guds egen Kirke, som vendte seg bort fra Ham, i endetiden. Den er primært rettet mot åndelige Israel, den laodikeiske Kirken til Gud.

EN AV BIBELENS MEST BEMERKELSESVERDIGE PROFETIER

Josias styre ble profetert i 1 Kongebok 13:1–3—ikke bare noen av handlingene hans, men til og med navnet hans. Så hans herredømme i oldtidas Juda var veldig betydningsfullt.

Profetien ble levert av en profet som ikke er navngitt. «Da kom det på Herrens bud en Guds mann til Betel fra Juda. Han kom nettopp som *Jeroboam* stod ved alteret for å brenne røkelse. Og han ropte på Herrens bud mot alteret: ALTER, ALTER! ...» (1 Kongebok 13:1–2). Denne profeten *ropte mot alteret*. «Så sier Herren: Det skal fødes en sønn for Davids hus. *Josia skal han hete*. Og på deg skal han ofre offerhaugens prester, de som brenner røkelse på deg, og det skal brennes mennesken på deg» (vers 2).

Det er en *forferdelig profeti*. Denne profeten fortalte Jeroboam: *Hele dette systemet ditt vil bli ødelagt av en rettferdig konge!* Og mirakuløst, 360 år senere kom Josia på scenen.

Dette er for visst en av de mest bemerkelsesverdige profetiene i hele Bibelen! For en religion vi har del i!

Adam Clarke's Commentary kaller denne profetien for «et faktum som ble attestert av to nasjoner»—det er, både Israel og Juda. «Jødene, i hvis interesse denne profetien ble levert, ville vokte den mest ukrenkelig; og det var i israelittenes [ledet av Jeroboam] interesse, mot hvem den var rettet mot, å bestride dens gyldighet og avsløre dens løgnaktighet, *hvis dette hadde vært mulig.*» Jeroboam ledet selvsagt ikke de 10 stammene til Israel til å bli rettferdige. Clarke sier: «Denne forutsigelsen viste ikke bare Guds kunnskap, men også Hans makt.» Det viste så visst Guds makt—til å profetere og deretter 360 år senere reise opp en mann ved navnet Josia til å knuse den hedenske avgudsdyrkinga til nasjonen!

Adam Clarke fortsatte med dette heller poetiske perspektivet: «Han [Gud] ga, som det var, denne advarselen om avgudsdyrking, så den kunne være på vakt, og forsvare seg mot denne Josia når enn en mann med dette navnet skulle bli funnet sittende på Davids trone; og ingen tvil om at den var på vakt, og tok alle velbetenkte forholdsregler for sitt eget forsvar; men ALT ER FORGJEVES, for Josia fullførte bokstavelig denne profetien, i det 18de året av sitt herredømme...» (mine uthevelser gjennom det hele). Hvor mektig er Gud! Han hadde bekjentgjort om onde krefter: Når en konge ved navn Josia kommer på scenen, var det best at de var forberedt!

Hvis du leser 2 Kongebok 23:15–20, kan du se at denne ikke navngitte profeten, endte opp med å bli begravd i en grav i Betel, og den tjente som en påminnelse til Israel og Juda om denne profetien om Josia for *generasjoner*. Da Josia oppfylte profetien 360 år senere, *visste folk nøyaktig hva han hadde profetert*. Dette var ET ABSOLUTT BEVIS SOM INGEN KUNNE BESTRIDE, om at Josia gjorde arbeidet til den Allmektige Gud!

Dette er FORTSATT ET BEVIS I DAG! Dette er et absolutt FORBLØFFENDE BEVIS på allmakten til den store Gud! Det var en annen lignende profeti om kong Cyrus utstedt 177 år før han ble født; denne var 360 år tidligere. For en *mirakuløs bok* denne Bibelen er! Men folk flest har ikke så høye tanker om Bibelen.

JEROBOAMS OPPRØR

Profetien fra denne ikke navngitte profeten hadde inkludert dette: «*Samtidig* kunngjorde han et tegn og sa: Dette er tegnet på at Herren har talt: Alteret skal revne, og asken som er på det, skal bli spredt utover» (1 Kongebok 13:3). Dette var det tegnet som Gud ga *akkurat den dagen*, for å bevise at det var en sann profeti.

Jeroboam var der i templet, herset rundt med folk, og oppførte seg som en yppersteprest, noe han ikke var. Han hørte at denne ikke navngitte profeten utstedte denne profetien mot alteret, og han var så opphisset at han rakte ut hånden sin og beordret mennene sine om å gripe profeten. I det øyeblikket, *visnet* hånden hans og *ville ikke bevege seg!* (vers 4). Deretter **REVNEN ALTERET I TO, AKKURAT SLIK DENNE PROFETEN HADDE SAGT AT DET VILLE** (vers 5).

I det øyeblikket begynte Jeroboam å innse at Gud sto bak denne mannen. «Da tok kongen til orde og sa til Guds mann: Bønnfall Herren din Gud»—han sa *DIN Gud* til profeten—«og be for meg at jeg må kunne dra hånden til meg igjen! Guds mann bønnfalt da Herren, og kongen kunne dra hånden til seg igjen—og den ble som den hadde vært før» (vers 6). For en forbløffende begivenhet!

Du skulle tro at dette ville vært en hendelse som forandret livet til Jeroboam. Men som med så mange mennesker, forandret det ikke noen ting—han nektet fremdeles å adlyde. Mirakler fra Gud har bare ikke mye effekt på folk flest. De skjer hele tida, likevel forblir folk ubøyelige i opprøret sitt.

Denne profetien om Josia (og indirekte, Klagesangene) er en av de mest formidable profetiene i Det gamle testamentet.

Det er også en skremmende profeti for denne endetiden.

JOSIAS HISTORIE

Josia begynte å regjere da han var 8 år gammel, etter at faren hans hadde blitt myrdet (2 Krønikebok 33:25; 34:1). Han oppførte seg rettferdig, og fulgte nidkjær Guds veier etter hvert som han visste hvordan (2 Krønikebok 34:2).

I det 12te året av herredømmet hans, da han var 20 år gammel, begynte han å fullføre profetien fra 360 år tidligere.

Han satte seg fore å utrydde avgudsdyrkinga fullstendig ut av nasjonen. Han brøt ned de hedenske altrene og avgudene og knuste dem til pulver, som han strødde på gravene til avgudsdyrkerne. Deretter *brant han beina til prestene på alteret*, akkurat slik den ikke navngitte profeten hadde sagt at han ville (2 Kongebok 23:3–5).

«Han rev også ned alteret i Betel, den offerhaugen som Jeroboam, Nebats sønn, hadde bygd, han som fikk Israel til å synde. Også dette alteret og denne offerhaugen rev han ned. Han brente opp haugen og knuste den til støv, og han brente opp Astarte-bildet. Da Josia vendte seg om og så gravene som var der oppe på fjellet, sendte han folk dit og tok benene ut av gravene og brente dem på alteret og gjorde det urent. Slik oppfylte han Herrens ord, det som Guds mann hadde ropt ut, han som ropte ut at dette skulle skje. Så sa han: Hva er det for en steinstøtte jeg ser der borte? Byens menn svarte: Det er gravstedet til den Guds mann som kom fra Juda og ropte ut over alteret i Betel at det skulle skje som du nå har gjort» (versene 15–17). Til og med Josia visste at han hadde oppfylt denne profetien.

Josia drepte alle de hedenske prestene og brant beina deres på alterene! (versene 19–20). Han var virkelig nidkjær for Gud!

Solomons tempel sto fortsatt mens Josia regjerte, men folkene hadde latt det forfalle; det var forfallent og så fryktelig ut. I det 18de året av regjeringstida hans, da han var 26, begynte Josia å reparere templet—et forbilde på Guds Kirke i dag. «I det attende året av sin regjering, mens han holdt på å rense landet og Herrens hus, sendte han Safan, Asaljas sønn, og byens høvedsmann Ma'aseja og historieskriveren Joah Joakas' sønn, av sted FOR Å SETTE I STAND HERRENS, HANS GUDS HUS» (2 Krønikebok 34:8).

Herr Armstrong fant også Guds tempel, Kirken, i en frykkelig forfallen tilstand. Sardes æraen av Guds Kirke var død da han kom på scenen (Åpenbaringen 3:1).

«Da de kom til ypperstepresten Hilkia, gav de ham pengene som var kommet inn til Guds hus. De levittene som var vakter ved dørene, hadde samlet dem inn fra Manasse og Efra'im og hele resten av Israel og fra hele Juda og Benjamin og fra Jerusalems innbyggere. De overgav dem til dem som foresto arbeidet og hadde tilsyn med Herrens hus. Og de gav dem videre til dem som utførte arbeidet, de som hadde oppdrag

i Herrens hus og SKULLE UTBEDRE HUSET OG SETTE DET I STAND. De gav det til tømmermennene og bygningsmennene til innkjøp av hogne steiner og tre til bindingsbjelkene og til å tømre opp igjen de bygningene som Judas konger hadde latt forfalle» (2 Krønikebok 34:9–11). For et storslått prosjekt Josia overvåket.

I oldtida ble boka med Guds lov oppdaget i templet. Da den ble lest for Josia, så kongen at Israel mislykkedes fryktelig med å overholde den. Han rev i stykker klærne sine, ydmyket seg og begynte å vende seg og noen av folkene i Israel til Gud (vers 14–21). Han forsto at de var under forbannelser som de ikke en gang forsto, og han advarte hele Israel. Selv om ikke alle omvendte seg, foretok nasjonen en bemerkelsesverdig helomvendning under hans ledelse.

De tidligere lederne hadde *ikke* drøftet tilstanden til Guds tempel. De hadde heller ikke virket til fremme for Guds lov. De hadde ikke drøftet Davids innstilling til templet og Guds lov. Vi må lære nok om Gud og Arbeidet Hans, til å vite hva som må bli sagt og utført. Da vil vi vanligvis vite hva som *ikke* har blitt sagt og gjort slik det skulle være.

Hvorfor er Josias historie så viktig? Gud lærte nasjonen Israel å se til *tempelet* for åndelig ledelse. Folkene ble befalt å se til tempelet. Dette er hvor det var forutsatt at Guds lov ville bli lært og holdt som et eksempel for hele Israel. Når som helst tempel tilbedelsen ble vanhelliget eller utelatt, ble nasjonen forbannet av Gud og ble som oftest sent i fangenskap.

Tempelet i dag er Guds sanne Kirke. Den eneste måten som nasjonene til Israel kan unngå tilintetgjørelse og fangenskap i dag, er ved å se til Guds utvalgte!

Mesteparten av historien om Josia er i Krønikebøkene og Kongebøkene. Det er en veldig stor forskjell i disse bøkene. Kongebøkene vektlegger konger. Men i Krønikebøkene blir vekta lagt på Jerusalem, hvor tempelet var—ikke Gerasimfjellet, som noen folk sa. Krønikebøkene vektlegger dynastiet til David og prestskapet, også i Jerusalem. Dette er dit hele nasjonen skulle rette fokuset sitt.

2 Krønikebok er den siste boka i Det gamle testamentet. Du kan se den rekkefølgen i jødiske Bibler. Den kristne verden har rotet til rekkefølgen i bøkene i Det gamle testamentet. Den ene feilen er nok til at de holdes i forvirring om både Det gamle og nye testamentet.

Så den siste boka i Det gamle testamente etterlater oss en sterk advarsel: Hold fokuset ditt på Jerusalem og tempelet, ellers vil du bli ledet på avveier.

I dag er templet der Guds sanne Kirke er. Sørg for at du lærer hvor Guds hovedkvarter er i dag, ellers vil kirken eller nasjonen din ha en katastrofal ende. Det er et absolutt!

JOSIAS DØD

Jeremia hadde også kommet på scenen mot slutten av Josias regjeringstid, med noen *skremmende profetier* fra Gud. Josia sørget for fremragende lederskap. Men likevel fortalte profetinnen Hulda Josia og Juda at disse skremmende profetiene fortsatt ville komme over Juda, fordi flesteparten av folkene mislykkedes å omvende seg. Hulda snakket på Guds vegne: «Fordi de har forlatt meg og brent røkelse for andre guder for å vekke min harme med sine henders gjerninger. Min vrede skal utøses over dette sted, og den skal ikke slokkes» (2 Krønikebok 34:25). Dette var en veldig besinnende profeti.

Men merk deg: Fordi Josia ydmyket seg og hadde slik en nidkjærhet, bestemte Gud seg for å utsette oppfyllelsen *til etter* at Josia døde (versene 27–28).

Denne profetien fikk Juda til å føle seg i noen grad trygge; Josia var fortsatt en ung mann på den tida. Det viste seg å være en falsk trygghet.

Da Egypt besluttet å marsjere til Assyria for å krige med assyrerne, ønsket Farao Neko å gå gjennom Juda for å spare tid. Han ville ikke slåss mot Josia. Han fortalte Josia at han bare ønsket å passere gjennom, og at han ikke ønsket noe problem.

Men Josia var opphisset. Han ledet hæren sin til å kjempe mot faraoen. Dette viste seg å være en idiotisk feil. «I hans tid kom kongen i Egypt Farao Neko opp til kongen i Assyria, og han rykket fram til elven Frat. Og kong Josia drog mot ham. Men Neko drepte ham ved Megiddo, så snart han fikk se ham. Hans tjenere kjørte ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og la ham i hans grav. Og landets folk tok og salvet Joakas, Josias sønn, og gjorde ham til konge etter faren» (2 Kongebok 23:29–30). Josia ble drept.

Denne nyheten satte skrekk i folkene i Juda, fordi de visste om profetien om at DET BARE VILLE VÆRE FRED SÅ LENGE JOSIA

LEVDE! Etter Josias død, visste de at Juda ville bli styrtet. La meg igjen minne deg på at de hadde nådd punktet for ingen vei tilbake for nasjonen.

GUD HAR NÅ ÅPENBART DEN FULLE BETYDNINGEN AV BOKA OM KLAGESANGENE TIL MEG. DET ER EN BOK OM PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE. DETTE ER GUDS MÅTE Å SI AT LAODIKEERNE OG NASJONENE TIL ISRAEL OGSÅ HAR NÅDD PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE I DAG! (Men, la meg gjenta, det vil bli individuelle unntagelser.)

Det øker presset på arbeidet vårt mye mer.

Josias død markerte en veldig trist dag for folkene i Juda. De kom inn i tida for Klagesangene. Ødeleggelsen av nasjonen deres var nær. Dette fylte folkene med frykt og sinne.

Men så det skjedde noe interessant—noe med sterke paralleller til vår tid i dag.

ÅRA ETTER JOSIAS DØD

Josias liv varte fra 640 til 609 f. Kr. Noen sier 608 f. Kr. Ødeleggelsen av Jerusalem begynte i 585 f. Kr. Hvis Josias døde i 609, betyr det at det var et mellomrom på 24 år, mellom hans død og Judas fall. Selv om det gikk 24 år etter Josias død før Nebukadnesar invaderte, tror jeg ikke at det var 24 år med fred og fremgang. Selv da forbannet Gud Juda fryktelig.

Kongen som etterfulgte Josia, var sønnen hans Joakas (også kalt Sallum; se 2 Kongebok 23:30–31; 1 Krønikebok 3:15; 2 Krønikebok 36:1–2). Styret hans var en forbannelse: «Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne, akkurat som hans fedre hadde gjort» (2 Kongebok 23:32). Jeremia profeterte nøyaktig hva som ville skje med ham: Han ville bli tatt til fange og dø i fangenskap (Jeremia 22:10–12). Det var akkurat det som skjedde, innen noen få måneder. Faraoen, hvis hær hadde drept Josia, så på Juda som en vasall stat til Egypt. Han invaderte og brakte Joakas fanget tilbake til Egypt, der Joakas døde (2 Kongebok 23:33–34).

I Joakas' sted, krevde faraoen at Josias eldre sønn Eljakim, som betraktet farao som sin herre, ble gjort til konge, og han forandret navnet hans til Jojakim (vers 34). Bare den kjensgjerninga at kongen av Egypt gjorde ham til konge, forteller deg noe. Jojakim skattet folket hardt under faraos kommando, og sendte pengene til Egypt (vers 35), mens han beholdt en generøs andel av utbyttet selv på folkets

bekostning (se Jeremia 22:13–17). Han også var en veldig ond konge som ledet folket i Juda tilbake til avgudsdyrkelse og andre onder (2 Kongebok 23:36–37; 2 Krønikebok 36:5). Han ignorerte opprørsk advarslene til Jeremia (Jeremia 36), og endte opp med å dø i henhold til en av profetiene til Jeremia (Jeremia 22:18–19)—under hendene på babylonerne.

Jojakim ble etterfulgt av sin sønn Jojakin, som også var en ond konge (2 Kongebok 24:6–9; 2 Krønikebok 36:8–9). På denne tida hadde babylonerne tatt over som herrer over Juda. Jojakin var bare på tronen en kort tid da Nebukadnesar fjernet ham og satte onkelen hans, som han hadde gitt et annet navn, Sidkia, på tronen (2 Krønikebok 36:10).

Jo mer tid som passerte etter Josia døde, desto verre ble forholdene i Juda under disse fryktelige lederne! *Forbannelsene hadde begynt!* Selv om ikke fangenskapet kom før etter en tid, led folket likevel under fryktelige forbannelser!

SIDKIA

Klagesangene 4 beskriver forfallet i Kirkens ledelse etter herr Armstrong døde. «Å, hvor matt gullet er blitt, det edleste gull forandret! De hellige steiner ligger strødd omkring ved alle gatehjørner! Sions barn, de dyrebare! Like i verd med det fineste gull. Hvor de er blitt aktet som leirkrukker, et verk av en pottemakers hender» (Klagesangene 4:1–2). Dette snakker om prestene, som har blitt forandret til billig steintøy.

Eksempler som Josia og herr Armstrong, er rent gull. Hvor mektig og vidunderlig å ha menn av slik betydning å se opp til og lære hvordan en kan bli rent gull åndelig! Se på åpenbaringene Gud ga gjennom herr Armstrong! All den vidunderlige sannheten er rent gull.

Men Satan vendte Guds folk bort fra det! De gjorde opprør mot det gyllene eksemplet.

«Våre forfølgere var raskere enn himmelens ørner. På fjellene forfulgte de oss, i ørkenen lurte de på oss. Vår livsånde, HERRENS SALVEDE, ble fanget i deres fallgraver. Det var om ham vi sa: I hans skygge vil vi leve blant folkene» (versene 19–20).

Hva mener de med det? Hvem er «Herrens salvede»? Det er en veldig positiv beskrivelse av *en eller annen konge*. De fleste kommentarer vil si at det viser til Sidkia, men det kunne ikke stemme.

Soncino Commentary sier faktisk om dette verset. «Dette er tilsynelatende fordelaktig bedømmelse, i kontrast med de ufordelaktige bedømmelsene av Sidkia i Jeremia og Kongebøkene, og har gitt kommentatorene mye bryderi.» Det kan jeg tenke meg!

Sidkia var en fryktelig ond konge. Nebukadnesar plasserte ham faktisk som konge over Juda etter å ha tatt Jojakim til fange, fordi de trodde at han ville gå Babylons ærend. Jeremia advarte ham mot å fortsette med å betale bidrag til babylonierne, men Sidkia ignorerte det guddommelige rådet. «Han gjorde det som var ondt i Herrens, hans Guds øyne. Han *ydmynet seg ikke for profeten Jeremia, han som talte ord fra Herrens munn*. Han gjorde også opprør mot kong Nebukadnesar, som hadde tatt ham i ed ved Gud. Han var hårdnakket og forherdet sitt hjerte, så han ikke omvendte seg til Herren, Israels Gud. Også alle prestene og folkets høvdinger syndet grovt og fulgte alle hedningefolkens avskyelige skikker. De gjorde Herrens hus urent, det som han hadde helliget i Jerusalem» (2 Krønikebok 36:12–14). Disse feilene førte til at nasjonen Juda ville bli beseiret av Babylon!

Denne mannen var for visst ikke «vår livsånde, Herrens salvede» i Klagesangene 4:20.

Dette verset viser faktisk til kong Josia.

Før vi beviser det, legg merke til dette inspirerende verset i 2 Krønikebok 36: «Herrens, deres fedres Gud, sendte sine ord til dem ved sine sendebud tidlig og sent. *For han hadde medynk med sitt folk og over sin bolig*» (vers 15). Gud sender budskapet *Sitt fordi Han har medynk!* Det er derfor Han sender dette budskapet i dag! Han har *medynk* med folkene til Israel og folkene i Kirken Sin.

Dessverre er den responsen som vi får i dag, altfor ofte den samme som responsen profetene mottok i oldtida: «Men de spottet Guds sendebud og foraktet hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede mot sitt folk ble så sterk at det ikke lenger var noen legedom» (vers 16).

HERRENS SALVEDE

Det er pakket inn ganske mye mening i Klagesangene 4:20.

Det beskriver «vår livsånde, Herrens salvede,» og nevner *livsånden* til denne salvede. Da Josia levde, var han virkelig

Guds salvede og gjorde Guds Arbeid. Da livsånden hans stoppet, intensiverte problemene.

Den Guds salvede lærte budskapet til Gud! Det er ikke noe budskap som er viktigere enn det! Hvis vi mottar et budskap fra Guds salvede, har vi alt!

Ordet *salvet* viser seg 40 ganger i Det gamle testamente. *Hebrew–Greek Key Study Bible* kaller det for «et av de viktigste orda i den hebraiske Bibelen.» Det viser vanligvis til salving av konger og prester. Det er hva Gud gjør i dag: salver Sitt folk som konger og prester til å styre sammen med Kristus!

Forstår du innerst inne at Guds folk har blitt SALVET AV DEN GUD SOM HAR SKAPT ALT? Gud salvet laodikeerne før de ble laodikeiske. De laodikeiske prestene var *salvet av Gud!* De ble kalt av Gud til å bli medlemmer av Familien til Gud!

Vi er salvet til å gjøre en jobb—å forkynne dette budskapet til verden og bygge karakter i prosessen. Hvis vi ikke gjør Guds Arbeid i dag, har vi ikke vært trofaste mot den salvinga.

Dette verset sier at Herrens salvede «ble fanget i deres fallgraver.» Hva betyr det? *Gesenius' Hebrew–Chaldee Lexicon* sier at ordet fallgraver betyr *tilintetgjørelse*. Tilintetgjørelse! Som med Josia, kom det noen på scenen etter at herr Armstrong døde og tilintetgjorde det som Herrens salvede hadde lært. Bibelen kaller ham for *fortapelsens sønn*, eller *tilintetgjørelse*.

Soncino Commentary sier: «Den bibelske boka om Klagesangene, inneholder ingen eksplisitt henvisning til Josia, men i jødisk tradisjon gjelder Klagesangene 4, versene 1 og 20 til den falne kongen.» Jeg tror at det er absolutt riktig. Det gjelder ikke Sidkia—det gjelder en *rettferdig* konge hvis arbeid ble *tilintetgjort*. *Soncino* fortsetter: «Targum og Rashi tolker dette som en henvisning til kong Josia. ...' Og Jeremia klaget over Josia'»—det er et sitat fra 2 Krønikebok 35:25. «Kanskje han [Rashi] baserer dette på slutten av verset, der det blir nevnt at Jeremias klagesang over Josia, er skrevet i boka om Klagesangene.» Det er riktig. Nesten alle andre kommentarer har dette galt!

Legg merke til hva Klagesangene 4:20 sier: «I hans skygge vil vi leve blant folkene.» Hva betyr det? Vel, da begivenhetene som Jeremia hadde advart om ville skje etter at Josia døde, skjedde, *levde de i skyggen av Josia*. De forsto at disse profetiene var sanne, og for en skygge det var!

NÅR LAODIKEERNE GÅR INN I TRENGSELEN, VIL DET VÆRE EN TUNG SKYGGE SOM SVEVER OVER DEM! Du kan være sikker på at de vil si: Å, hvis vi bare hadde lyttet til Guds Elias! Gjennom hele Trengselen vil den skyggen henge over hodene deres. For et eksempel herr Armstrong var! TROR DU IKKE AT NÅR GUDS FOLK ER I DET RAGNAROKKET OG 60 MEGATONN H-BOMBER EKSPLODERER, AT HERR ARMSTRONGS SKYGGE VIL RUVE OVER DEM?

Det er den eneste håpet de har for å komme inn i Guds Rike. Halvparten av dem vil endelig våkne opp, og orda hans vil bli levende for dem igjen.

FØRST ÅNDELIGE ISRAEL

Gud begynner tilintetgjørelsen av Israel med åndelige Israel, Hans egen opprørske Kirke. «Og til de andre hørte jeg ham si: Gå igjennom byen etter ham og slå ned! Vis ikke skånsel og spar ingen! Gamle folk, unge menn og jomfruer, spedbarn og kvinner skal dere hogge ned for fote. Men dere må ikke røre noen av dem som tegnet er på. DERE SKAL BEGYNNE FRA HELLIGDOMMEN. Og de begynte med de gamle menn som stod foran huset» (Esekiel 9:5–6).

Det er en grunn til at Gud, når Han begynner å irectesette hele Israel, at Han irectesetter Sine egne folk først. Lik Juda i oldtida, er Guds laodikeiske Kirke i endetiden skyldig i en stor synd. Juda var den eneste stammen til Israel som var tilbake til å lede verden til den sanne Gud. Guds sanne Kirke har det ansvaret i dag. Laodikeerne har sviktet Gud. Det er grunnen til at Gud reiste opp Philadelphia Church: Vi gjør det som alle laodikeerne skulle gjøre.

Profeten Jeremia skrev: «Herren sa til meg i kong Josias dager: Har du sett hva Israel, den frafalne kvinnen, har gjort? Hun gikk opp på hvert høyt fjell og inn under hvert grønt tre og drev hor der» (Jeremia 3:6). I kapitlene 2–6 av Jeremia kan du lese om hvordan Judas folk fortsatte med å synde, til og med mens Josia prøvde å vende dem til Gud. Så, da Josia døde, var det en «nesten øyeblikkelig tilbakevending til avgudsdyrking» (*New Bible Dictionary*).

«All prakt er blitt borte for Sions datter. Hennes stormenn ble lik hjorter som ikke finner beite, de gikk der uten kraft foran ham som drev dem» (Klagesangene 1:6). Sion er Guds

Kirke i dag. «Fra det høye sendte han ild i mine ben og lot den råde. Han spente ut garn for mine føtter, han støtte meg tilbake, han gjorde meg elendig, syk hele dagen» (vers 13). DETTE ER DAGEN FOR GUDS VOLDSOMME VREDE MOT FYSISKE OG ÅNDELIGE ISRAEL. Og det er rettet mot hele Israel—men først faller det på Guds egen laodikeiske Kirke.

Da Klagesangene ble forkynt i Juda, hadde nasjonen nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Nå har Gud gitt oss fullstendig forståelse av Klagesangene i dag. Nå må vi levere denne siste, store advarselen til Guds egen laodikeiske Kirke og til Israels nasjoner. Både åndelige Israel, Guds Kirke, og Israels nasjoner har nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Kollektivt, er det for sent å omvende seg. Det ENESTE HÅPET for Israels folk er budskapet vårt.

Kapittel tre

Hvorfor Gud må straffe laodikeerne

APENBARINGEN 3:17–18 VISER AT DEN MEST TRAGISKE FEILEN TIL den laodikeiske Kirken, er dens åndelige selvgodhet. Laodikeerne er blinde for den usle åndelige tilstanden sin. Fordi de har satt sine egne åndelige standard, har laodikeerne vokst så langt bort fra Guds standard, at de ikke kan forestille seg hvordan det kunne være mulig at Gud kunne være sint på dem. I de forførte sinnene sine, føler de at de vokser og gjør det bra åndelig. I virkeligheten er laodikeerne i alvorlig opprør mot Gud, og Han er veldig sint på dem.

Det andre kapitlet i boka om Klagesangene beskriver den begredelige framtida som venter de av folkene til Gud, som har gjort opprør mot Ham i denne endetiden.

Det er viktig å huske at tragediene som den beskriver, representerer Guds forsøk på å IRETTESETTE disse folkene og bringe dem til lydighet til Ham. Gjennom hele disse grafiske og forstyrrende profetiene er uttalelser som tjener som skinrende signaler, om Guds uforlignelige kjærlighet til de folkene som Han prøver å nå fram til.

SVART SKY OVER SION

Klagesangene 2 begynner: «Å, hvor Herren i sin vrede har hyllet Sions datter i mørke skyer! Han har kastet Israels prydd fra himmelen til jorden. På sin vredes dag har han ikke kommet i hu sin fotskammel» (vers 1).

Gud har kastet Israels pryd ned fra himmelen. Nå forbanner Gud den laodikeiske Kirken. En gang var den Kirken en pryd på denne Jorda! Guds Ånd strømmet fra himmelen med Guds nye åpenbaring. Arbeidet under Herbert W, Armstrong lovpriste Gud. Nå har denne pryden blitt kastet ned av den store Gud!

Herligheten til Guds Kirke kommer fra himmelen. Vi må aldri glemme det. I oldtida ble templet kalt HERLIGHETENS HUS. I dag er templet Guds Kirke, og dens skjønnhet kommer bare fra den nordre himmelen der Gud bor. Det er det åndelige huset til herligheten vår.

Dette kapitlet nevner ordet *Sion* sju ganger (mer om dette senere): Herbert W. Armstrong lærte Guds folk at *Sion* alltid viser til Kirken i dag. Dette kan lett bli bevist fra Bibelen din. Dette verset viser til «Sions *datter*,» som spesifikt er Guds *endetids*-Kirke.

Det er klart at Gud er voldsomt sint på denne kirkens gjerninger. Ved tida for Trengselen, er Gud så sint på Kirken Sin at Han har dekket den med en sky, og kastet den ned på Jorda! I stedet for å dekke folkene Sine med en sky til beskyttelse som Han gjorde med Israel i oldtida, dekker Gud dem med en svart, illevarslende sky som symboliserer sinnet Hans! Å *dekke med en sky*, betyr at Gud plasserer et tykt mørke mellom Seg og Kirken Sin. Gud leder ikke denne gruppa med folk lenger. Han har slukket det ledende lyset Sitt. Det er det samme slags beskrivelse som å flytte en «lysestake,» som vi finner i Åpenbaringen 2:5. Det er også på lignende måte som at Gud sender «kraftig villfarelse» til Kirken Sin, som blir åpenbart av apostelen Paulus i 2 Tessalonikerne 2:11.

Gud kaster også Kirken Sin, «Israels pryd,» ned til Jorda i sinne. Dette er noe lignende det som Mikael og englene gjorde med Satan i Åpenbaringen 12:7–9. Men her i Klagesangene er det *Gud* som kaster ned. Er vi overrasket over dette? Husk, Gud *spyr* den laodikeiske Kirken ut av munnen Sin (Åpenbaringen 3:16). Hva betyr dette for Guds Kirke? Gud vil ikke lede dem i Trengselen, inntil de omvender seg. Selv om folket Hans ber mange bønner, vil Gud ikke befri dem fra streng straff.

Alt dette synes utenkelig for mange av Guds folk i dag. Det er mange prester som har latterliggjort Philadelphia Church of God for å ytre en slik sterk erklæring. DETTE ER BIBELSKE

ERKLÆRINGER! Noen fulltidsansatte prester har sagt at Gud aldri ville sende «kraftig villfarelse» til Kirken Sin. Andre har sagt at Gud aldri ville straffe eldre «uskyldige» folk og barn. Kunne Gud sende folkene Sine «sterk villfarelse» så «de tror løgnen»? Vil Gud straffe de eldre og barna hardt? BOKA OM KLAGESANGENE SIER KLART AT HAN VIL! Hvorfor? Fordi det er noe som er galt i Sion, og det må bli rettet opp!

Legg imidlertid merke til, som i Klagesangene 1:6, hvordan Gud snakker om *prakten* til Sitt folk—Israels prakt. En gang hadde de—og *skulle fortsatt ha*—blendende prakt! Gud gir dem denne betegnelse her fordi Han prøver så inderlig å *gjenopprette* denne prakten for dem!

«Fotskammelen» som er nevnt her, kan vise til paktens ark (f. eks. 1 Krønikebok 28:2). For Gud å «ikke komme i hu sin fotskammel!» betyr at Han ikke vil forbli ved pakten Sin. Det er bare *en* grunn til at Gud ikke ville holde pakten Sin: FOLKET HANS HAR MISLIGHOLDT DEN! Hva er galt i Sion? Guds folk misligholder Guds pakt! Malakias 2:8, 14–16 viser at Guds egne prester har fått en hel Kirke æra til å «støte an mot loven» og bryte pakten Hans! Guds egne prester begår forræderi mot Guds sanne religion.

Da vi ble døpt inngikk vi en pakt med Gud. Den pakten var basert på lydighet til Guds sannhet. Det var Guds sannhet som brakte oss til omvendelse og dåp. Gud vil ikke gi frelse til noe individ som ikke elsker loven hans oppriktig (2 Tessalonikerne 2:10). Han blir veldig sint når Kirken Hans ikke elsker SANNHET over alt annet.

«I brennende vrede har han hogd av hvert horn i Israel. For fiendens åsyn har han dratt sin høyre hånd tilbake. Han har satt Jakob i brann lik en flammende ild som fortærer rundt omkring» (Klagesangene 2:3). Gud har hogd av Israel i Sin *brennende vrede*. Dette refererer til den laodikeiske Kirken Hans—åndelige Israel.

Gud også «HAR SATT JAKOB I BRANN LIK EN FLAMMENDE ILD.» Dette er en vrede som konsumerer og fortærer! Jakob var Israels navn før han omvendte seg. Så Gud adresserer Israels nasjoner. Ung og gammel ligger i gatene—unge piker og unge menn har blitt slaktet (vers 21). Gud har ikke vist dem noe medlidenhet!

Har du noen som helst forestilling om det ville, overstrømmende raseriet som Gud er i ferd med å påføre

laodikeerne og nasjonene til Israel? Kjernefysisk ild er i ferd med å bli sluppet løs.

GUD—KIRKENS FIENDE

Tre ganger i Klagesangene 2:4–5, sier Gud hva Han vil gjøre hvis de opprørske laodikeiske sønnene Hans ikke reagerer på irrettesettelsen Hans: «Han har spent sin bue SOM EN FIENDE, stilt seg med sin høyre hånd SOM EN MOTSTANDER... Herren er blitt SOM EN FIENDE...» Gud blir Kirkens fiende! Ve til ENHVER som blir GUDS FIENDE!

Lik en vred kriger med en spent bue, begynner Gud å behandle den laodikeiske Kirken—«Sions datters telt.» Dette sier at Han har «drept alt som var en lyst for vårt øye. I Sion datters telt har han utøst sin vrede som ild. ... «[Han har] hopet sorg på sorg over Judas datter» (versene 4–5). Å, hvordan Gud vil ta hevn!

Vi skulle ikke narre oss selv med hensyn til hva det er som får Gud til å handle slik. Gud har utøst åpenbaringen Sin i Filadelfia æraen og Laodikea æraen som aldri før. Gud holder oss ansvarlige for hvert ord. Han må straffe hardt alle som tar lett på sannheten Hans.

Han begynner å ødelegge alt det som var en «lyst» til den laodikeiske Kirken. Gud holder ikke tilbake vreden Sin. Han tømmer den ut lik en fortærende ild (Hebreerne 12:29), fordi laodikeerne forkastet sannheten Hans.

Men Han vil bare gjøre dette fordi det eneste håpet for laodikeerne er at de akter på Guds advarsel og retter seg etter straffen Hans!

«Han har plyndret sin hytte som om det var en hage. Han har ødelagt sitt forsamlingssted. Herren har latt høytid og sabbat bli glemt i Sion. I sin vrede og harme har han vanæret både konge og prest» (Klagesangene 2:6). Dette er en enorm krise. Kunne noen tro at Gud ville ødelegge Sin EGEN hytte?—Hans EGET «forsamlingssted»? Det er dette Gud inspirerte profeten å skrive for oss. Hvor er Guds hytte i dag? Gud åpenbarte gjennom herr Armstrong til oss, at det er Kirken (Efeserne 2:21–22). Dette er hvor Gud bor, med mindre folkene Hans driver Ham ut!

Legg merke til—det sies at høytidene og Sabbatene er GLEMT i dette syndige Sion. Da Jeroboam ble konge,

forandret han Sabbaten og de hellige dagene til nasjonen Israel. Lederne i Worldwide Church of God gjorde den samme tingen i Guds egen Kirke, og Satan tok dem alle til fange! Du vil snart se at en stor falsk kirke etablerer en falsk sabbat i mange nasjoner, og tvinger den igjennom—hva Skriften kaller for «dyrets merke»—gjennom trusler om død! (Be om et gratis særtrykk om dette temaet.) De laodikeerne som erkjenner hva de har gjort, og bestemmer seg for å adlyde Gud og avvise å akseptere merket, vil lide martyrdøden. Den handlingen vil kreve *velldig dyp omvendelse*.

Innse at det er Gud som bevirker denne straffen! Ja, Den store kjærlighetens Gud gjør det—fordi Guds folk aldri må inngå et kompromiss om Guds sannhet igjen.

«HERREN HAR FORKASTET SITT ALTER»

Budskapet i Klagesangene er rettet mot legmedlemmene i Kirken. De fleste av prestene og medlemmene har allerede forkastet *Malakias' Budskap*. KOLLEKTIVT HAR DE ALLE NÅDD PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE. Åpenbaringen 11:1 viser at når Gud ønsker at templet Hans blir målt, blir «alteret,» eller presteskapet, målt for «dem som tilber der,» eller Kirkemedlemmene. Klagesangene viser at Gud er i den siste fasen av målinga.

Klagesangene 2:7 begynner med denne skremmende meldinga: «HERREN HAR FORKASTET SITT ALTER...» Hvem er det forfatteren snakker om her? Hvem er det som gjør arbeidet til alteret? Det er prestene. Dette er et forbilde på Guds prester i dag.

Her strekker Gud seg ut til medlemmene i Kirken Sin med budskapet om Klagesangene, og deretter gir Han denne meldinga. Hva mener Gud med å si at Han har FORKASTET ALTERET SITT? *Forkastet det* for alltid? Det ser ut til at dette betyr at mange av prestene allerede kan ha mistet *sine evige liv*. Hvis det er sant, har de nådd det ytterste punktet for ikke noen vei tilbake!

Gud skylder mest av alle på prestene for det som skjedde i Kirken Hans. Det er veldig få av de laodikeiske prestene som har kommet inn i Guds trofaste Filadelfia levning. Det var til dem vi sendte den lille boka til først: *Malakias' Budskap* er rettet *direkte* inn mot presteskapet. Og der sier Gud at de står i fare for fullstendig å miste den evige arven sin! Det er hva som står på spill! Fordi de ledet det laodikeiske opprøret mot Gud,

vil de bli forkastet. De vil bli brakt til skam fordi de skammet seg over Gud og Hans sannhet. Gud vil få dem til å falle i hendene på fiendene deres.

Vers 7 fortsetter: «[Gud har] forsmådd [avskydd–kjv] sin helligdom. Han har overgitt palassenes murer i fiendens vold. De lot sin røst høre i Herrens hus som på en høytidsdag.» «Sin helligdom» refererer ikke til presteskapet, men til folkene—det Åpenbaringen 11:1 benevner som «dem som tilber der.» (Dette viser en sterk forbindelse mellom boka om Klagesangene og *Malakias' Budskap*—et forhold som jeg vil understreke senere. Vennligst be om en gratis kopi av *Malakias' Budskap* hvis du ikke har en.) Dette sier at Gud avskyr [kjv] fullstendig det Hans helligdom har gjort!»

Vers 7 sier at «Han har overgitt palassenes murer i fiendens vold [makt eller autoritet].»

Her er hva *Lange's Commentary* sier om dette verset: «»Han har gitt—*Han ga opp*—palassenes murer inn i hendene på fienden. Sammenhengen krever at vi forstår at *palassenes murer* er helligdommens murer. (Alteret har blitt behandlet med forakt, de hellige stedene er forurenset, så byggverket har blitt gitt i fiendens makt, og der vi en gang hørte stemmer av folk som tilba, høres nå ville skråll fra hedenske avgudsdyrkere.)»

Ordet *palassenes* betyr bokstavelig talt høye bygninger. Men konteksten i disse versene er Guds tempel. De viser til et *fysisk byggverk som har vegger*, og andre bygninger som blir brukt til det templet eller Kirke Arbeidet.

Den viktigste bygningen er den ene der Gud hviler i ånden. All tilbedelsen dreier seg rundt den bygningen.

Dette kan bare vise til Guds fysiske hus i Pasadena, California. En gang kunne en høre stemmene til Guds lojale folk synge og glede seg på Guds hellige dager. Men nå hører vi bare «ville skråll fra hedenske avgudsdyrkere»! For en enorm katastrofe!

Alt du trenger å gjøre er å spørre noen som har besøkt Pasadena auditorium nylig, for å få høre om «ville skråll fra hedenske avgudsdyrkere»! Ikke rart at Gud spyr laodikeerne ut av Sin munn!

Vers 6 forteller om hvordan Gud har «lagt *stedet* for sine *utpekte høytider* i ruiner» (Revidert Standard Utgave). Så temaet her er et åndelig og et fysisk hus til Gud hvor Guds folk gledet seg i høytidene—på det «stedet.»

Profetisk, må vi se på boka om Klagesangene åndelig i denne endetiden. Men versene 6 og 7 i dette kapitlet er doble på denne måten: De gjelder for et åndelig og et fysisk hus. All den åndelige tilbedelsen dreier seg rundt det fysiske huset.

Folkene som Jeremia adresserte dette til i oldtida, hadde ikke Guds Hellige Ånd. I dag var Guds folk, som bygde det fysiske huset, gitt den Hellige Ånd. Men etter at herr Armstrong døde, gjorde de opprør.

Uttrykket *utpekte høytider* betyr noe som er *fastlagt*, i betydninga en *fastlagt* eller *satt tid* for å komme sammen og tilbe. Dette viser åpenbart til Guds hellige dager—de årlige høytidene Hans!

Dette var stedet til Hans—Guds—utpekte høytider! Dette viser klart til Guds egne folk som blir åndelig beseiret av fienden! Guds mektige høytider holdes ikke lengre i det som en gang var Guds hus.

Laodikeerne vet hva Guds «utpekte høytider» er! Herr Armstrong forvisset seg om det.

Dette er også et kodet budskap som forteller oss hvor Guds utvalgte er i dag. De *reiser opp ruinene* og bygger et annet hus til Gud, der Guds høytider vil bli helligholdt. Det er åpenbart hvorfor vi må gjøre det. (For mer informasjon, be om det nye heftet vårt om Haggai.)

Hvem helligholder de store høytidene til Gud i dag? Bare Guds utvalgte. Og vi vil holde dem i Guds fysiske hus igjen.

Hvordan vet vi at Gud har forkastet alteret Sitt? *Malakias' Budskap* beviser at det er sant. Det er også mange andre hefter som vi har publisert, som har vist folk hvorfor Gud avskyr den lunkne helligdommen. Gud har åpenbart disse sannhetene til oss.

Versene 6 og 7 er en endetids—profeti. Hva ellers kunne det passe på unntatt det som en gang var Guds hus i Pasadena? Det er en perfekt beskrivelse av hva det auditoriet har blitt til!

Holder Gud øye med folket Sitt og Arbeidet Sitt? Er Han dypt opptatt av hva oss og hva vi gjør?

FOR EN SJOKKERENDE KONTRAST MELLOM DE TIDLIGERE GLADE HØYTIDENE TIL GUD OG BRÅKET FRA HEDENSKE AVGUDSDYRKERE NÅ!

Eierne av det huset i dag sier at de gjør et Elias arbeid, som vi har bevist rikelig at gjaldt Guds Arbeid, som ble gjort gjennom herr Armstrong. Det samme arbeidet fortsetter i

dag i PGG. Var den gruppa ledet der av tilfeldigheter? Eller beseiret Satan Guds folk og erstattet dem med sitt eget fordervede Elias arbeid? Hvor Satan hater og spotter den levende Gud! Og Guds utstrømmende vrede er i ferd med å fortære laodikeerne for det de har gjort!

Til og med verdslige kommentarer forstår mye av sannheten her.

MÅLING MED NØYAKTIG ØDELEGGELSE

Klagesangene 2:8 viser en måling akkurat som Åpenbaringen 11: «Herren besluttet å ødelegge Sions datters mur. Han strakte ut målesnoren, han drog ikke sin hånd tilbake fra herjing, og han lot voller og murer sørge. Forfalne ligger de der.» Gud har strekt ut en målesnor, og Han måler Sitt folk.

Men legg merke til: Det er en måling som foregår midt i ødeleggelser. Gud «strakte ut målesnoren» nøyaktig for å ødelegge Kirken! Akkurat slik en bygningsarbeider må legge en rett linje for å reise opp en stødig bygning, legger Gud en rett linje for å felle Kirken. Gud vil ikke stoppe før Kirken omvender seg! Gud måler på den eneste måten disse folkene forstår: i en tid med klagesanger, sukk og ve-rop. Vil du være i den indre forgården eller i den ytre forgården? Femti prosent av disse i den ytre forgården vil bli målt ut i denne forferdelige volden! Det vil bli en vold som det aldri før har blitt opplevd på denne Jorda!

Så forferdelig denne ødeleggelsen vil bli, vil den imidlertid ikke bli vilkårlig. Gud bygger med presisjon. Da Han brukte Serubabel til å bygge tempelet Sitt, brukte Han et blylodd—et måleinstrument for å sikre den høyeste nøyaktighet (Sakarias 4:10). Hva som er interessant er at Gud også ødelegger med presisjon! Dette verset i Klagesangene viser at Gud MÅLER NØYAKTIG ØDELEGGELSEN AV «SIONS DATTER.»

Gud vet at det evige liv til laodikeerne står på spill! Gud ødelegger ikke i et anfall av sinne! Det er kalkulert til å være av nøyaktig den rette intensitet og varighet og kraft! (Du kan se lignende bruk av en målesnor i 2 Kongebok 21:13 og Jesaja 28:17.) De vil enten kvalifisere for Guds Rike nå, eller de vil ikke kvalifisere i det hele tatt—de har ingen annen mulighet.

LOVEN

Det nest verset viser en stor forskjell mellom herr Armstrong og falske kirker som har vendt seg bort fra ham—så vel som forskjellen mellom disse kirkene og Guds trofaste levning i dag. Enhver skulle være i stand til å skjelne dette: Det er som et ruvende monument som viser hvor Gud arbeider i dag.

«Byportene er sunket i jorden, han har ødelagt og sprengt bommene. Kongen og høvdingene bor blant hedningene, så DET IKKE FINNES NOEN LOV. HELLER IKKE HAR HENNES PROFETER FÅTT NOE SYN FRA HERREN» (Klagesangene 2:9). DETTE ER ET VIDUNDERLIG OG VELDIG AVSLØRENDE VERS! Det forteller oss hvem som er i mørket og hvem som er i lyset!

Denne forbannelsen blir nevnt flere ganger i Bibelen, så vel som i den lille boka. På grunn av opprøret sitt, har laodikeerne mistet fokuset på profetier og blir overrumplet. Den gjeldende holdningen er denne: «Det varer lenge før min herre kommer!» (Matteus 24:48). Deretter braser Trengselen ned rundt dem, når de kunne ha unnsloppet.

GUD HAR SLUTTET Å GI ÅPENBARING TIL DE OPPRØRSKE FOLKENE SINE. Når folk slutter å motta ny åpenbaring, eller visjon fra Gud, er det fordi «det finnes ingen lov»—de holder ikke Guds lov!

Her i Klagesangene 2:9, sier Gud til laodikeerne, *Jeg vil ikke snakke til dere før dere omvender dere fra å bryte loven Min!*

Hvis vi kaster vrak på loven, som Faren ga oss, da vil vi ikke ha noen åpenbaring eller Guds Familievisjon. Det kommer fra den samme kilden som loven kom fra: Faren. Bare Guds sanne Kirke holder fortsatt Guds lov.

Under herr Armstrong, mottok Kirken *all slags* åpenbaringer! Det er fordi herr Armstrong *etablerte loven* da han gjenopprettet alt (se Malakias 2:6–7). Laodikeerne snubler over loven. LOVEN ER FUNDAMENTET for «alt» (Matteus 17:11).

Guds trofaste levning, som holder loven, har også *all slags* åpenbaring! Enhver skulle være i stand til å gjenkjenne det så klart som en skinnende lederstjerne i en mørk natt.

Skjønnheten i denne sannheten er det som forteller oss hvor Gud er. *Strømmen av åpenbaringene Hans viser hvor Gud arbeider!* Det identifiserer Hans utvalgte. Ny åpenbaring *fortsetter å strømme rikelig* inn i Philadelphia Church of God! Det

skulle få oss til å være dypt takknemlige for å ha del i dette Arbeidet. Vi er Jesus Kristus' *hustru*, og DET ER INGEN ANDRE STEDER PÅ JORDA AT FOLK MOTTAR NY ÅPENBARING.

DETTE ER ET ENORMT POENG. Gud enten snakker til Kirken Sin gjennom ny åpenbaring eller Han gjør det ikke! Gud snakker alltid til Familien Sin—sønnene Sine—hvis de er lydige overfor loven Hans. Det er den *samme* kilden til loven og ny åpenbaring.

«Sions datters eldste sitter tause på jorden. De har strødd støv på hodet, bundet om seg med sekk. Jerusalems jomfruer har senket sitt hode til jorden» (Klagesangene 2:10). Noen prester vil begynne å angre og omvende seg mens de er i Trengselen. Dette verset sier at de «eldste,» eller prestene, bare sitter der i taushet. Dette er en enorm forandring for de laodikeiske prestene. Før Trengselen var de veldig snakkesalige. De «trettet» Gud med alle orda sine. De var raske med å gi sin mening og til og med snakke imot Gud (Malakias 2:17; 3:13; Åpenbaringen 3:17). De prestene som ga sin egen menneskelig resonering for å forandre Guds sannheter, bare sitter nå der i støvet—STUMME. Og «Jerusalems jomfruer,» eller Guds sanne folk (Åpenbaringen 14:4), sitter bare med senket hode. De vet at det er ingen andre enn Gud som kan redde dem nå!

SYK AV SYNET

Igjen, forfatteren av Klagesangene, utvilsomt Jeremia, var *øyenvitne* til ødeleggelsen av Juda. Det plaget ham dypt å se det! Denne boka beskriver bedre enn noe annet sted i Bibelen, hva som kommer til å skje med Israel og Guds folk under Trengselen.

Legg merke til denne sterke reaksjonen: «Mine øyne er borttært av tårer, det gjærer i meg, mitt indre er oppløst på jorden, fordi mitt folks datter er ødelagt...» (Klagesangene 2:11).

Kan du se for deg og forestille deg de fryktelige bildene som denne forfatteren var vitne til? Vi liker ikke å fokusere på fryktelige begivenheter, men det er nødvendig at vi ser i øynene virkeligheten av det som kommer. *Det denne mannen så for seg og kanskje var vitne til, gjorde han fysisk syk! Øynene hans ble blindet av mange tårer. Sorgen og gråten han var så*

ille, AT ØYNENE HANS BLE LUKKET AV HEVELSEN! Han hadde krampetrekninger av smerte i sitt indre, og HAN MÅTTE KASTE OPP PÅ GRUNN AV GRUSOMHETENE! Kirken, «Israels pryd,» vil bli ødelagt. Det vil ikke bli noe vakkert syn.

Det er viktig for alle mennesker å tenke grundig på disse profetiene. Advarselen som de inneholder skulle motivere alle mennesker å søke Gud i omvendelse.

«[F]ORDI DE SMÅ BARN OG SPEDBARN FALLER OM PÅ BYENS GATER. DE ROPER TIL SINE MØDRE: HVOR ER KORN OG VIN?—de faller om på byens gater lik sårede, og oppgir ånden ved sine mødres barm» (versene 11–12). FOR EN KVALMENDE SCENE! De unge barna og spedbarna i Kirken vil dø av sult. Det som har skjedd i mange afrikanske nasjoner vil skje med Guds eget folk. KAN DU SE FOR DEG GUDS ENGANG SÅ PULSERENDE FOLK BLI GALE AV SULT? Barn av Kirkemedlemmer som er i ferd med å dø, mens de spør mødrene sine om: «Hvor er korn og vin?» Forestill deg utmagrede små barn som ber mødrene sine om mat, og det er ikke noe å gi dem! Barna ser på mødrene sine og lengter etter mat, mens de dør ved brystene deres.

Denne tragedien vil bli forferdelig vanskelig å holde ut. Hvem ville ikke følt seg syk over slike bilder? Forfatteren av Klagesangene måtte spørre seg selv hvorfor foreldrene lot dette skje med barna sine. Kirkens foreldre vil måtte innse at de brakte dette over barna sine. Mange, hvis ikke alle disse barna, vil sannsynligvis gå glipp av Tusenårsriket og vil måtte komme tilbake til liv i den andre oppstandelsen. Ikke noe rart at profeten ble så stresset av disse begivenhetene. Det skulle ikke ha endt på den måten.

GUD ØNSKER Å TRØSTE DEM

Prøver Gud å skade disse folkene? «Hva skal jeg vitne for deg? Hva skal jeg ligne deg med, du Jerusalems datter? Hva skal jeg sammenligne deg med [uforlignelig opprør], så jeg kunne trøste deg, du jomfru, Sions datter? ... (vers 13). Her sier Gud, gjennom profeten: *Hva kan jeg gjøre for dere folk, for å trøste dere?* Han ønsker å trøste dem, men de trenger irttesettelse fordi de har dyttet Han vekk. Hva må til for å nå disse folkene? Profetier viser at Gud ikke vil være i stand til å nå halvparten av laodikeerne, *selv ikke med Trengselen!*

Dette verset beskriver et «vitne» mot dem. *Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon* sier om det ordet *vitne*: «å vende tilbake eller å si igjen og igjen, å vitne, å formane, å tilkjennegi, avlegge vitnesbyrd, å advare dem høyt og hellig om hva de gjør.» Det er den slags vitne som Gud snakker om. «Til og med å straffe,» sier Gesenius. Gud vil gjøre det meste av det Selv. «Høyt og hellig å pålegge noen enkelt en formaning ...» (sammesteds).

Strong's Concordance sier at det betyr å «formane» eller «gi advarsel.» Hvem er det som gir advarselen? Får noen utenfor PGG et budskap som dette ut av Klagesangene? Hvem er det som gir den advarselen til Guds laodikeiske folk som vendte seg vekk fra Guds hus, og har latt Satan selv få kontroll over Guds hus?

Ordet *vitne* betyr å si igjen og igjen (vers 13). Gud har advart gjentatte ganger. Hvis de aktet på den advarselen ville det trøste dem, men laodikeerne og nasjonene til Israel avslår det. Gud kan ikke trøste dem, for Han finner ikke noe å «sammenligne» staheten og opprøret deres med! Og de vil ikke omvende seg. De blir forbannet av Gud og nekter å tro på det som vi forteller dem!

Lange's Commentary omskriver dette verset: «Jeg har ikke noe budskap å trøste deg med, og din lidelse er så stor at jeg ikke finner noe lignende eller parallell til den, som kan lindre din sorg. For ditt brudd er stort som havet—for stort som havet er din ødeleggelse, eller skade; hvem kan helbrede deg?»

Du vil ikke lese om lidelser som i *denne* boka, i noen av de andre bøkene i Bibelen. Hvor er det en annen som er lik?

Vers 13 konkluderer: «For stor som havet er din skade, hvem kan lege deg?» *Bruddet* er lidelsene og problemene som folkene lider under. Det er ikke som en bekk eller en elv—det er et uendelig hav av trengsler!

FALSKE PROFETER

Hva førte til alle disse problemene for Kirken? Jeremia legger skylda der den hører hjemme! «Dine profeter har skuert tomme og dårlige ting for deg. De åpenbarte ikke din misgjerning for å hindre ditt fangenskap, men de forkynte deg tomme og villedende spådommer» (Klagesangene 2:14). De laodikeiske lederne er hovedgrunnen til alle disse

problemene som plager folket. Disse falske profetene vil ikke fortelle folk den virkelige årsaken til problemene deres. I stedet for Guds advarsel, forkynner de bare bedrageri og glatte ting—bare det som folk ønsker å høre.

Fordi de avviste profetiene som Gud lærte, overbeviste disse prestene folkene om at disse fryktelige endetids-begivenhetene var langt inn i framtida. Ved ikke å profetere sannheten, ga Kirkeledere i virkeligheten falske visjoner. Det de ikke sa, førte til at folk ble forført på det groveste. Disse falske prestene gjorde ikke jobben sin med å advare medlemmene om den kommende straffen for synder. De latterliggjorde Guds sannhet om et sted i sikkerhet. De feilet med å lære folkene om et framtidig fangenskap og ragnarokk. *Anchor Bible* kaller budskapet deres: «så mye hvitvasking. Hebraisk [frase], [betyr], bokstavelig, 'tomhet eller hvitvasking,' som gjaldt visjonene til falske profeter ...» Det sammenligner dette bildet med det i Esekiel 13, hvor folk prøver å fikse en skrøpelig vegg ved bare å male over den.

De falske profetene har sett «tomme og dårlige ting.» Det er ikke noe engelsk ord som uttrykker begge disse ideene. Uttrykket betyr *villedende dårskap* eller *tåpelige villfarelser* som bringer ekstrem skade på Guds Kirke. Prestene er falske, og lover folkene *glatte ting*.

NÅ HAR KIRKEN GÅTT ALTFOR LANGT TIL Å KUNNE BRINGE DET KOLLEKTIVE LEGEMET TILBAKE. SE OPP FOR FALSKE PROFETER OG FALSKE LÆRERE!

Her er hva *Lange's Commentary* sier om vers 13 og 14: «I disse to nært sammenknyttede versene, uttrykker poeten tanken at de sanne profetene ikke kan reparere skaden, som de dårlige profetene har forårsaket. Han ønsker inderlig å trøste Sion, delvis ved profetisk vitnesbyrd på hennes vegne, og delvis ved å sammenligne hennes fordeler i forhold til andre som lider. Men det er umulig: for grenseløs og uopprettelig skade har blitt gjort ved det falske vitnesbyrdet til profetene hennes.»

Advarselen til PCG er den gode nyheten og håpet her. Vårt budskap med håp har blitt avvist altfor lenge. Den avskyelige skaden som er gjort av de falske lederne, er nå for stor til å vende dem rundt. (Det inkluderer Israels nasjoner.) De har nådd punktet for ikke noen vei tilbake, men budskapet vårt vil hjelpe dem umåtelig til å angre og omvende seg i Trengselen.

Kong Leopold III (venstre) besøker Ambassador College området med Herbert W. Armstrong.

Ikke la oss overse håpet. Det er der for alle å se, men de har avvist det!

Guds kjærlighet har vært der for dem til å akseptere eller avvise. De gjorde et ondt valg.

Glatte ting hjelper ingen. Hva vi trenger er *sannheten fra Gud!* Det er hvordan vi får virkelig trøst. GUD BYGGER, når alt kommer til alt, SIN FAMILIE! Han skaper oss i Sin likhet, og utvikler oss i Sitt bilde—Guds egen karakter og sinn! Det er en *realitet!* Vi vil virkelig være i Guds Familie og sitte på tronen sammen med Jesus Kristus!

ALL JORDENS GLEDE

«Alle de som går forbi på veien, slår hendene sammen over deg. De spotter og rister på hodet over Jerusalems datter. Er dette byen de kalte skjønnhetens krone, all jordens glede?» (Klagesangene 2:15). Dette er tydelig en beskrivelse av en tid med ulykke, når Guds folk og nasjonene til Israel vil bli trampet på. Men igjen: Legg merke til Guds dyptfølte beskrivelse av det dyrebare folket Sitt! En gang var de «skjønnhetens krone, all jordens glede!»

Da Guds Kirke adlød Gud under herr Armstrong og fullførte oppdraget sitt, var Gud begeistret over dens skjønnhet! DET ER OGSÅ GUDS VURDERING AV HANS LOJALE LEVNING I DAG, ETTER SOM VI FULLFØRER DEN JOBBEN SOM HAN HAR GITT OSS. DET ER OGSÅ EN PROFETI OM HVORDAN DE HELLIGGJORTE HELGENENE TIL GUD VIL BRINGE GLEDE TIL HELE JORDA, I GUDS RIKE!

Det er trist at «skjønnhetens krone» har forsvunnet fra kirken som herr Armstrong grunnla. College områdene som strålte ut slike utmerkede standarder, den gyldne karakteren til studenter og instruktører—skjønnheten som gjorde inntrykk til og med på kjente verdensledere—er borte. De fleste av disse unge menneskene har senere *vendt seg vekk* fra det de hadde lært! HVA VILLE KONG LEOPOLD, SOM SA AT DEN DAGEN HAN TILBRAKTE PÅ AMBASSADOR OMRÅDET VAR DEN LYKKELIGSTE I LIVET HANS, HA SAGT HVIS HAN SÅ DISSE FOLKENE I DAG?

Vers 16 viser at Kirkens fiender gleder seg, fordi det som de har ønsket for Guds Kirke endelig har skjedd. Men det som verden ikke ser, er at Guds Philadelphia Kirke er i live og i et sted i sikkerhet.

GUDS VREDE FULLFØRT

Hele det andre kapitlet av Klagesangene drøfter ødeleggelsen av «Sion» eller Guds Kirke. Jeg nevnte tidligere i dette heftet at ordet *Sion* blir nevnt sju ganger i Klagesangene 2. Det tilkjennegrir at Gud *oppfyller* Sin vrede mot Kirken Sin.

«Herren har gjort det han hadde tenkt. Han har oppfylt sitt ord som han hadde forkynt fra gamle dager. Han har brutt ned uten skånsel. Han lot fienden glede seg over deg, han løftet dine motstanderes horn» (Klagesangene 2:17). Det er alt Guds verk. Gud oppfyller ordet Sitt som Han forkynte i «gamle dager.» Hvorfor ville Gud nevne «gamle dager» på dette tidspunktet? Gud forteller laodikeerne at det som herr Armstrong fortalte dem i gamle dager, eller Philadelphia-tradisjonene er riktig! Gud ønsker at den laodikeiske Kirken vil innrømme at det som Han åpenbarte gjennom herr Armstrong ikke skulle ha blitt forandret. Det var Guds absolutte sannhet.

I Trengselen vil Gud få Kirken tilbake på det sporet DET BRUKTE Å VÆRE! Gud vil fordømme hele Kirken Sin for å ha gått vekk fra gamle veier!

«Rop av hjertet til Herren, klag din nød, du Sions datter! La tårene strømme som bekker både dag og natt! Unn deg ikke hvile, la ikke ditt øye få ro! Stå opp, rop høyt om natten, når nattevaktene begynner. La det komme fram for Herren, det som fyller ditt hjerte. Løft dine hender til ham og be om livet for DINE SMÅBARN, SOM UTMATTET AV SULT SIGER OM PÅ ALLE GATEHJØRNER. Se, Herre, og legg merke til hvem du behandler så ille. SKAL KVINNER SPISE SINE BARN, de små som de bærer på armen? Skal prest og profet bli drept i Herrens helligdom?» (Versene 18–20, DNB–1978).

Satan har revet ned Sions mur, eller Guds Kirke. Og for en pris medlemmene må betale. Tårer vil renne ned som en elv!

Apostelen Paulus advarte oss om at «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» (Hebreerne 10:31). Gud elsker Kirken Sin så høyt at Han vil trekke ut alle stoppere for å hjelpe folket Sitt til å omvende seg. Vers 20 viser at Han til og med vil tillate noen medlemmer å komme til det punktet at de kan bli fristet til å spise deres egne barn på grunn av den strenge hungersnøden.

Trenger virkelig Guds folk å oppleve noe så grusomt? Er det den eneste måten Gud kan nå dem og til slutt trøste halvparten av dem som omvender seg? Er de så *harde og egenrådige*?

VI HAR IKKE RÅD TIL Å VÆRE SÅ HARDE! Hvis vi bruker Guds Ånd, gjør det oss barnlige og lærevillige. Vi vil ønske at Gud irrettesetter oss! Det er vårt eneste håp! Sluttversene i Klagesangene 2 viser døde kroppor overalt. Det er en tragisk scene, verre enn noe menneskesinn kan forestille seg. Hvor forferdelig! Men det er nødvendig for å vekke opp folk!

Ingen er fritatt—ikke en gang barn som dier. Mødre i nasjonene vil spise sine egne diende barn. De vil ha blitt drevet til vanvidd!

Dette er ikke noen behagelige profetier, er de? Men dette er det som laodikeerne vil oppleve. Skulle vi ikke snakke om det? Hvis du har denne villfarende laodikeiske innstillinga, bør du stramme deg opp. Hvis du er i denne villfarende tilstanden, vil Gud fjerne den *ellers så*.

Her er noe virkelig sjokkerende: «Se, HERRE, og legg merke til hvem du behandler så ille» (Klagesangene 2:20, DNB–1978). Gud er ansvarlig for all denne lidelsen. Det er den eneste måten som Han kan redde 50 prosent av laodikeerne!

«Ung og gammel ligger på jorden i gatene. Mine jomfruer og mine unge menn er falt for sverdet. Du slo i hjel på din

vredes dag, du slaktet uten skånsel» (vers 21). Profeten—rørt av Guds Ånd—kalte folkene midt i Trengselen «mine jomfruer og mine unge menn.» Han var dypt, personlig rørt over den totale ødeleggelsen Gud bringer over dem.

«Som du samler folket på en høytidsdag, slik kalte du sammen redsler over meg fra alle kanter. På Herrens vredes dag var det ingen som slapp unna eller ble reddet. Dem som jeg varsomt bar på armene og fostret, dem ødela min fiende» (vers 22). DETTE VERSET SNAKKER OM «REDSLER FRA ALLE KANTER»—DE ER OVERALT. OG INGEN—IKKE EN ENESTE EN AV DISSE LAODIKEISKE OPPRØRERNE—VIL UNNSLIPPE! Gud «bar på armene og fostret [dem opp]» gjennom herr Armstrong. Han tok seg av dem slik en mor tar seg av en liten baby, når de ville la Ham. Likevel, er dette den forferdelige slutten de kom til.

Det er fortsatt håp for Guds folk i Trengselen. Noen vil begynne å se sitt desperate behov for omvendelse. Guds vrede vil ha brakt dem til et punkt der de kan bli frelst åndelig. I Trengselen, vil Kirkemedlemmer innse at de ikke kan bli reddet fysisk. Noen vil angre og omvende seg og bli bevilget frelse—selv om de likevel må dø for Guds sannhet! Disse som ikke omvender seg vil dø i Trengselen eller Herrens Dag. Skjebnen deres er evig død.

For en bitter pris denne kirken må betale for opprøret sitt. Det er ikke en som vil unnsnippe levende. Ja, Gud vil straffe både unge og gamle strengt, spedbarna og barna. Gud vil tvinge folk til dødsøyeblikket for å få dem til å høre.

Ville det ikke være MYE BEDRE Å HØRE ETTER NÅ—mens det fortsatt er tid—ENN Å MÅTTE GJENNOMGÅ DENNE TRAGEDIEN? Det er for sent for de laodikeiske kirkene og Israels nasjoner å omvende seg. Men det er ikke for sent for enkeltindivider som *deg*.

Vil du omvende deg mens det ennå er tid?

Kapittel fire

Bygge et fundament av håp

GUD ÅPENBARTE GJENNOM HERBERT W. ARMSTRONG AT DE FOR-
ente stater og de britiske folkene er profetisk kjent som
nasjonene til Israel, i Bibelen. Det var også andre som
forsto den sannheten, men bare på en overfladisk måte sam-
menlignet med herr Armstrong. Gud åpenbarte også til herr
Armstrong at dagens israelere er profetisk kjent som Juda i Bibelen.

Disse er Guds egne nasjoner, kalt for å sette et eksempel for
verden. Nasjonene våre har mislykkes elendig med å leve opp
til Guds standarder. Kriminalrangeringa vår er blant den høy-
este i verden—og *moralen* vår er den LAVESTE i verden!

Og nå har til og med Guds egen Kirke, Guds åndelige nasjon,
falt vekk fra Guds sannhet. Kapitlene 3 og 4 i Klagesangene
beskriver i levende detaljer hvordan Gud vil straffe nasjonene
Sine og Kirken for deres mange synder. De inneholder dårlige
nyheter for nasjonene våre og den laodikeiske Kirken.

Forfatteren av Klagesangene følte dette vondt PERSONLIG!
Han snakker for Guds nasjoner og Kirke.

ISRAEL—MALTRAKTERT AV ET VILT DYR

Klagesangene 3 begynner: «Jeg er en mann som har sett elen-
dighet under hans vredes ris. Han har ledet meg, og han lot meg
vandre i mørke og ikke i lys. Sannelig, han har vendt seg mot
meg, han vender sin hånd mot meg hele dagen. Han lot mitt kjøtt
og min hud tæres bort, og han knuste mine ben» (versene 1–4).

Fra disse skriftstedene virker det som om denne profeten OPPLEVDE NOEN AV GRUSOMHETENE som blir beskrevet i disse versene. Kanskje vil også Guds filadelfiere også gjøre det. I vers 1, er verbet «sett» *raah* på hebraisk, noe som antyder personlig opplevelse. Vi vet at forfatteren så noen av disse begivenhetene på første hånd. Han kan kanskje ha lagt til noe av det han så og opplevde til boka om Klagesangene, senere. Han følte den smerten som Guds nasjoner og Kirke vil føle, når Gud vender seg fullstendig imot Sine laodikeiske folk.

Vers 2 viser at Gud vil forlate Sitt folk fullstendig. Ordet «ledet» er ordet *nahag* på hebraisk, og betyr *drevet*. Dette beskriver ikke Gud som leder Kirken Sin gjennom Sin Ånd— det viser at Gud DRIVER Kirken Sin og nasjonene Sine fullstendig vekk fra velsignelsene Sine og beskyttelsen Sin, inn i de verste forbannelsene noensinne.

Versene 3 og 4 viser at Guds folk vil gjennomgå eksepsjonelle lidelser. De vil oppleve en intens mental smerte, fordi de vil vite at det er Gud som gjør dette imot dem. DE HAR BLITT OFRE FOR AKKURAT DE PROFETIENE SOM DE ENANG TRODDE PÅ! Gud vil slite dem ut, gjøre så de vil se ut som gamle mennesker selv om de kan være veldig unge. Smerten deres vil være så stor, at det vil føles som om hvert eneste ben i kroppen deres hadde blitt brukket. Det er en gjennomtrengende smerte!

Versene 5 til 9 viser at ingen vil unnsnippe. Gud har gjort så folkene Hans blir tatt til fange. De er *fastlåste*, som en fange i lenker, i den Store Trengselen, «så jeg ikke kan komme ut» (vers 7). Selv om Guds folk ber mange bønner, vil ikke Gud redde dem. Det er ingen steder de kan vende seg.

«På mørke steder lot han meg bo, lik dem som døde for lenge siden» (vers 6). Noen av laodikeerne er allerede på mørke steder. På hebraisk betyr «dem som døde for lenge siden,» DØDE FOR ALLTID! Disse som ikke omvender seg i den Store Trengselen, skal dø for alltid. Femti prosent av dem vil oppleve akkurat den skjebnen! For et alvorlig farlig kall vi har blitt gitt av Gud. Alle Kirkemedlemmer som befinner seg i Trengselen vil vite at de enten må omvende seg da, eller dø for alltid!

DENNE ÅNDELIGE KUNNSKAPEN ER OM EVIG LIV OG EVIG DØD. Hvor virkelig er dette for *deg*?

Vers 9 sier at laodikeerne er «STENGTE ... MED HOGNE STEINER.» DET ER SOM OM DE ER I EN STEINGRAV. DE MÅ ENTEN

OMVENDE SEG ELLER BLI I DET SVARTESTE MØRKE FOR ALLTID. Omvendelse er den ENESTE redningen.

Aldri har lidelse blitt uttrykt i slik gripende poesi. DET ER SOM EN SKREKKSYPHONI.

Forfatteren erkjenner at selv om Guds folk *kunne* finne en vei ut av labyrinten, venter Gud fremdeles på å tilintetgjøre dem. «SOM EN BJØRN I BAKHOLD, SOM EN LØVE I SITT SKJULESTED, slik var han mot meg. Mine veier gjorde han til avveier. Han rev meg i stykker og ødela meg» (versene 10–11). Gud kommer til å straffe nasjonene Sine og Kirken så hardt at DET VIL SE UT SOM OM EN BJØRN ELLER LØVE HAR MALTRAKTERT DEM! For et fryktelig syn! Kan du forestille deg den skrekken? En løsrevet hånd her, et løsrevet ben der! Dette er Guds verk. Det er klart bedre å ta følgene av Guds advarende budskap i dag.

«Han spente sin bue og stilte meg opp for sin pil. Han lot sitt koggers sønner fare inn i mine nyrer» (versene 12–13). Lik en dyktig bueskytter, venter Gud på å tilintetgjøre folket sitt med mange piler. Av hvilken grunn?

Jeremia brukte mange av åra av livet sitt til å advare folk om deres kommende dom, hvis de ikke omvendte seg. Men de forkastet budskapet hans. «Jeg er blitt til latter for hele mitt folk, til en spottesang for dem hele dagen» (vers 14).

I gamle dager forkastet folk advarselen—og straffen deres kom raskt over dem. De sultet, ble tatt til fange og mishandlet! Hvorfor vil Gud straffe den laodikeiske Kirken Sin? Fordi den har forkastet herr Armstrong og det budskapet som Gud ga til Kirken Sin gjennom ham. Den har også forkastet profetiene til Jeremia og de åpenbarte profetiene til PCG.

Gud har blitt en stygg spott for laodikeerne. De spotter Ham ved måten de spotter det budskapet Hans som blir levert av PCG.

Gud vil straffe nasjonene Sine, Kirken og til slutt hele verden inntil de innrømmer at det herr Armstrong lærte, var sannhet åpenbart av Gud. Den skulle ikke ha blitt forandret—
MEN BLI TRODD!

GUDS FOLK OMVENDER SEG I TRENGSELEN

«Han mettet meg med bitre urter, han gav meg rikelig malurt å drikke. Han knuste miner tenner, han gav meg småstein å ete, han trykte meg ned i asken. Du forkastet meg og tok

bort min fred. Jeg glemte det som godt er. Jeg sa: Det er forbi med min kraft og mitt håp i Herren» (Klagesangene 3:15–18). Laodikeerne hadde sin kraft og håp i Gud, men mistet det. Det er alltid håp i Gud. Den største tragedien er å miste det håpet. Imidlertid, 50 prosent av Guds egne folk vil omvende seg og bli i stand til å gjenopprette det håpet—denne gangen for alltid!

Kan vi se hvorfor Gud måtte straffe dem med de verste lidelsene noensinne på denne Jorda? Det var den *eneste* måten å redde dem på så de kunne bli født inn i Familien Hans.

Laodikeerne husket fremdeles Guds sannhet. «Min sjel må stadig tenke på det, og er nedbøyd i meg. Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe:» (versene 20–21). Ettersom de husket og omvendte seg, vendte håpet i Gud tilbake.

GUD MÅTTE SLYNGE DEM UT I DEN STORE TRENGSELEN FOR Å GJENOPPREISE HÅPET DERES! Der var det endelig et gjennombrudd. De ble reddet fra å bli DØDE FOR ALLTID! Hvis det finnes noen måte som Gud kan få oss inn i den evige Familien Sin, vil Han gjøre det.

FOR ET VIDUNDERLIG HÅP DET ER I DE HEFTIGE PRØVELSENE VÅRE.

«Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. *Herren er min del*, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham» (versene 22–24). Håpets Gud er vår del. Hvis vi vandrer med Gud vil vi aldri være uten håp.

De utvalgte beholdt håpet i Gud—satte eksemplet og fortsatte å forkynne det håpet som til sist brakte laodikeerne tilbake til Gud.

Gud gir oss evig håp. Når vi er født inn i Familien Hans, vil våre evige liv være fylt med håp.

Gud er en håpets Gud for alltid!

«Herren er min del» er en mektig erklæring. Gud er alt vi trenger. Forbli nær til Ham og livene våre er fylt med vel-signelser. Det er ingenting annet som teller, bortsett fra Gud! Dette kallet er det største som kan eller noen gang vil skje med deg! Sammenlignet med det er alt annet småtteri. Hold fast til Gud!

«Herren er god mot den som venter på ham, mot den sjel som søker ham» (vers 25). Kan vi *vente* på Gud i håp—uten å klage og gi opp? Hvis vi venter på Gud, har vi et praktfullt håp, til og med i døden.

Noen ganger må Gud putte oss inn i den flammende smelteovnen for å fjerne urenheter fra det åndelige gullet. DET ER ET FANTASTISK HÅP I DEN FLAMMENDE SMELTEOVNEN!

«Det er godt at en er stille og venter på Herrens frelse» (vers 26). Vi må være «*stille og vente*» på frelse—uten jamring og klaging! Det er en virkelig kamp!

«[A]t han trykker sin munn i støvet og sier: Kanskje det ennå er håp—at han vender sitt kinn til den som slår ham, lar seg mette med vanære» (versene 29–30). Noen ganger må vi finne håp ved å trykke munnen vår i støvet—i de verste lidelsene noensinne. Uansett når Gud rammer oss, er det for vårt eget beste—alltid!

Jeremia led gjennom hele den 19-årige beleiringa før Nebukadnesar beseiret Juda. Mye av den tida var han fengslet og til og med i et fangehull. Vi må følge hans eksempel i lidelsene.

«For Herren forkaster ikke til evig tid, men om han bedrøver, så forbarmer han seg igjen etter sin rike miskunn. For det er ikke av hjertet han plager eller bedrøver menneskenes barn» (versene 31–33). Gud plager ikke med vilje—Han irrettesetter alltid sønnene Sine «etter sin rike miskunn.»

Det er ofte på den måten Han gjenoppretter og bygger håp.

De lederne i Guds kirke som var veldig raske til å snakke—til å forkynne feilaktige doktriner—vil bli stille i Trengselen. Endelig har de lært lekse at det er bedre bare «å trykke munnen sin i støvet.» Men det vil måtte mye straff til for å bringe dem til dette punktet. Guds laodikeiske folk vil være villige til å overgi livene sine i hendene på de som har tatt dem til fange—«vende sitt kinn til den som slår ham»—fordi de innser dybden av syndene sine. De erkjenner at selv om de må dø, vil de være der i den første oppstandelsen og vil bli født inn i Guds Familie. Guds folk vil fortsatt finne håp i hele tragedien.

«[N]år de bøyer mannens rett for Den Høyestes åsyn eller gjør en mann urett i hans sak—mon Herren ikke ser det? (versene 35–36). Laodikeerne har arbeidet for å «bøye mannens rett.» Dette uttrykket viser til *legale rettigheter*, i følge *Lange's Commentary*. Dette handler om den seksårige rettssaken vår mot laodikeerne. De kjempet «for Den Høyestes åsyn,» og Gud ga oss til og med mer enn vi ba om i rettssaken.

Dette er skriftsteder om Guds utvalgte som sto opp for Gud. De sto opp for Guds åsyn og representerte Gud, og ble gitt seier fordi de gjorde det, og fruktene er der for alle å se.

Uttrykket «i hans sak» kan vise til *en rettssak*. *Hebrew–Greek Key Study Bible* kaller det «rettstvist, en juridisk sak. Uttrykket, som blir brukt 60 ganger i Det gamle testamentet, dekker hele domprosessen.» *Domprosess* menes å høre og avgjøre en sak eller å gjøre tjeneste som en dommer. Deretter drøfter *Hebrew–Greek Key Study Bible* «forskjellige deler av en rettssak» og gir en liste med skriftsteder.

Gud gir antikrister (1 Johannes 2:18), som kjempet i retten, imot Kristus som de utvalgte Overhode, spesifikke grunner for hvorfor de må oppleve Trengselen. GUD VIL VISE DEM HVA SOM ER VIRKELIG RETTFERDIGHET!

Han sier: *Les i boka om Klagesangene hva som vil skje med dere! Jeg vil ikke la dere slippe unna med dette! Dere vil oppleve klagesanger, sukk og ve–rop fra Meg!*

Hvordan våger de å kjempe for åsynet til Den Høyeste? Hvordan kan noen ha en mulighet til å vinne den kampen? Gud sier at Han vil ta hevn, og boka om Klagesangene gjør det vondt å TENKE på den hevnen! Hva med når vi går *inn* i det babylonske fangenskapet hvis vi ikke adlyder Gud? Hva vil *det* bli likt—den opplevelsen av klagesangene? Hvor vanvittig av sult må du være, for at en mor vil spise sine egne diende barn? Hvor sinnssyk er hjernen din, psyken din, når du må gjennomgå noe slikt?

Det er fryktelige straffer for å kjempe mot Gud og for å mislykkes med å kjempe for Ham i retten! Gud er i ferd med å ta hevn. De har nådd punktet for ikke noen vei tilbake. På samme tid, vil de medlemmene som kjempet *for* Gud, unnsnippe den verste vreden til Satan. De er de som holdt Guds lov, og ustanselig mottok ny åpenbaring fra Gud, som i dette heftet du leser. Sannheten er fra Den Høyeste! (Klagesangene 2:9). NÅR GUD GIR NY ÅPENBARING, LEVERER DE UTVALGTE BUDSKAPET SÅ du kan motta og forstå Guds åpenbarte advarsel. Det er smertelig tydelig hvor de utvalgte er.

VENDE OM TIL GUD

«Hvorfor klager et menneske som lever? La hver klage over sin egen synd!» (Klagesangene 3:39). Det er ikke noe behov

for å klage over straffen for synd. Det er en tid for omvendelse—ikke klage. Det er hvor laodikeerne kommer i problem. De klaget og bar seg på grunn av straffen sin. De skulle ha omvendt seg fra syndene sine!

Til og med midt i all tragedien i Trengselen, vil mange av Guds folk omvende seg og komme tilbake til Ham. «La oss ransake våre veier og granske dem, og la oss vende om til Herren! La oss løfte vårt hjerte og våre hender til Gud i himmelen! Vi har syndet og vært gjenstridige, du har ikke tilgitt» (versene 40–42). Guds folk begynner å «ransake og granske» veiene sine. De vil måtte vende tilbake til sannheten slik den ble lært av Guds endetids–Elias (Malakias 3:18). I Trengselen, vil de omvendte laodikeerne til Gud forkynne at det som herr Armstrong lærte, og det som Philadelphia Church of God holder fast på, VAR SANNHETEN!

De begynner å ransake veiene sine og «vende om» til Herren. Dette er Guds egne folk som vendte om til Ham, og deretter skammelig vendte seg bort.

Jeremia sier til oss alle: «La oss ransake våre veier og granske dem.» Dette er hvordan vi holder oss borte fra å vende oss bort fra Gud i første omgang. Dette er noe vi må gjøre hele tida for å unngå åndelig katastrofe.

Gjør du og jeg dette nå? Hver dag?

Laodikeerne vil til slutt innrømme at de har brutt Guds lov og gjort opprør. De lærer dypt at Gud ikke vil tilgi dem med mindre de omvender seg.

«Du har gjort oss til skrap og utskudd blant folkene. Alle våre fiender har åpnet sin munn mot oss. Gru og grav er blitt oss til del, ødeleggelse og undergang. Bekker av tårer renner fra mitt øye fordi mitt folks datter er gått til grunne. Mitt øye renner og har ikke ro, det får ingen hvile, før Herrens øye ser ned fra himmelen» (versene 45–50). Israel har gått fra å eie fantastisk velstand til å omfavne søppelhaugen. Dets elendighet er ikke skjult. Hele verden ser den, og mange av dem hjelper til med å straffe Israel.

Det vil renne bekker av tårer fra mange øyne. Og disse tårene vil ikke stanse før Gud griper inn for Israel og hele menneskeheten.

«Mitt øye voldet min sjel smerte på grunn av min stads døtre. Hårdt jaget de meg som en fugl, de som var mine fiender

uten årsak. De ville gjøre ende på mitt liv, de ville kaste meg i brønnen, og de kastet stein på meg» (versene 51–53). Her ser vi en ubeskrivelig lidelse, og døtrene vil ikke unnsnippe.

Fiendene til laodikeerne og Israels nasjoner er *travelt opp-tatt med* å synge spottesanger om ødeleggelsen deres! (vers 63). De elsker å se Israel i denne uforlignelige Trengselen. De liker det så godt at de synger om det, hele dagen! Dette er den onde verden som vi lever i.

GULLET MISTER SIN GLANS

Kapittel 4 i Klagesangene supplerer lærepengene i kapittel 2 ved å bringe hovedårsaken til at Kirken blir ledet inn i Trengselen, skarpere i fokus. Forfatteren viser at hovedproblemet ligger hos presteskabet.

«Å, hvor matt gullet er blitt, det edleste gull forandret! De hellige stener ligger strødd omkring ved alle gatehjørner!» (Klagesangene 4:1). Disse versene profeterte for lenge siden, at de fleste av Guds prester ville bli laodikeiske i endetiden. Gud sammenligner det laodikeiske presteskabet i endetiden med GULL SOM HAR MISTET SIN GLANS OG TIL «DE HELLIGE STENER» (KJV). Disse prestene hadde Guds dyrebare sannhet og deretter fordervet seg selv.

Gullet som «er blitt matt» viser uten tvil til de 50 prosentene av de lunkne laodikeerne som vil omvende seg i den Store Trengselen. *Gullet* har mistet sin glans, men det er fortsatt gull. *Steinene* som har blitt strødd i gatene viser sikkert til de 50 prosentene av laodikeerne som nekter å omvende seg, og blir kastet i ildsjøen. De er ikke åndelig gull lenger og har ingen verdi for Gud.

Men vers 2 viser at Guds utvalgte gjør et arbeid på samme tid. «Sions barn, de dyrebare! Like i verd med det fineste gull. Hvor de er blitt aktet som leirkrukker, et verk av en pottemakers hender.» De utvalgte har forblitt ydmyke, så Gud kunne bearbeide og forme dem.

Se hvordan Gud snakker om disse dyrebare barna til Sion! Du kan se den mest kraftfulle slags poesi i denne oversettelsen: «Sions barn, de dyrebare! Like i verd med det fineste gull. Hvor de er blitt aktet som leirkrukker, et verk av en pottemakers hender!»

Hvordan ser Gud på folkene Sine? *Dyrebare! Fint gull!* Gud ønsker å få oss til å se hvor mye Han elsker oss! Guds helgener er lik rent gull! Ser vi hvor dyrebar den karakteren vi bygger er? De prestene som omtales her blir referert til som «fineste gull,» et uttrykk lignende det om «juveler» som finnes i Malakias 3:17. *Gud verdsetter Familien Sin veldig høyt, for de er sjeldne*—Den Evigstes mest dyrebare eiendom. Disse prestene har forblitt nær til Gud og oppholder sannhetene Hans.

Versene 1 og 2 av Klagesangene 4 er mer bevis på at det var profetert at det ville skje en Kirkesplittelse. Vers 1 viser til en gruppe med prester som GULL SOM HAR BLITT MATT—eller laodikeiske. De var Guds prester som mistet sin glans! Vers 2 viser til SIONS DYREBARE BARN, som sammenlignes med FINESTE GULL! De har overgitt seg til Gud og har blitt foredlet åndelig av Ham.

Dette er hvordan Gud så på *alle* folkene Sine—men som du kan se i vers 1, har mange av dem blitt matte, og det rene gullet har endret seg. Hva er det som skjedde med disse dyrebare Sions barn? De var veldig dyrebare for Gud—edelt, gyllent, rent gull—og deretter degenererte det gullet.

DET ER HELT I STRID MED GULLETS NATUR Å ENDRE SEG SLIK! Det skulle også være i strid med oss. Ve oss hvis vi lar gyllen karakter miste sin glans eller bli som vanlige steiner.

Er naturen vår gyllen som Guds? Å, hvor Gud elsker den gylnne karakteren som gjør oss klar til å ekte Sønnen Hans!

LAODIKEISKE PRESTESKAPET GRUSOMT

Det neste verset gir et annet eksempel på hvordan prestene har degenerert. «Selv sjakaler rekker juret fram, de lar ungene sugе. Men mitt folks datter er blitt grusom som strutsen i ørkenen» (Klagesangene 4:3). De laodikeiske prestene er grusomme som strutser. Sammenlign dette skriftstedet med Job 39:16–21. Strutser er veldig skjødesløse med eggene sine, og hvis det er noen fare bare stikker de av og forlater ungene sine. En struts er «hard» mot sine egne unger, og behandler dem som om de ikke skulle være hennes egne. Til og med den stygge gamle sjakalen ville die ungene sine og kjempe for dem.

DETTE ER ET VELDIG RIKTIG BILDE AV DET SOM SKJEDDE I DE LAODIKEISKE KIRKENE! Laodikeerne lar kjærligheten sin bli kald (Matteus 24:12). De laodikeiske prestene tok seg ikke av

medlemmene sine slik de skulle ha gjort det. Passivt lot de Guds folk å bli matet med falske doktriner. Kirken skulle være «moren» til oss alle—et sted der Guds folk kan vokse opp i Guds dyrebare sannhet. Hvem kan vokse i innflytelse av forvirring? Mange av PCG medlemmene, ble behandlet veldig grovt fordi de stilte spørsmål ved de mange endringene, før de forlot WCG.

Laodikeerne har mistet kjærligheten sin til Gud—og kjærligheten sin for Gud og mennesket. De vil ikke rekke ut til menneskene med Guds vidunderlige budskap. De gjør nasjonene våre en stor bjørnetjeneste. De tordner ikke lenger ut et advarende budskap om den kommende straffen for synd. Profetier har blitt skjøvet til side med hensikt! Nasjonene våre skulle ha blitt advart om at store problemer er på horisonten på grunn av korrupsjonen vår.

Klagesangene 4:4–5 viser at barna i nasjonene våre vil sulte i hjel. Selv om De forente stater, de britiske folkene, og dagens Israel (bibelske Juda) har nytt den største velstand, vil folkene våre snart omfavne «søppelhauger»—de vil lete gjennom søppel for å overleve.

Folkene våre vil bli straffet mer enn Sodoma (vers 6) fordi syndene våre er verre. Sodoma ble ikke ødelagt av mennesker; det ble ødelagt av ild fra himmelen (1 Mosebok 19:24). I denne endetiden er det mange ulykker—hungersnød, pest, sult, rasekriger, klagesanger, sukk og ve-rop! Alt dette er i ferd med å komme over oss. Vi må være klare. Sodoma ble ødelagt i et øyeblikk. Men de som overlever et atomangrep, må lide i årevis i Trengselen eller til de dør.

Folk flest liker ikke en gang å lese om slike grusomheter. Men det er bedre å lese om det og omvende seg, enn å OPPLEVE det!

Versene 7 og 8 av Klagesangene 4 viser at levittene, eller prestene, må ta på seg skylden for disse problemene. Nasareerne er et forbilde på Guds prester i dag. Prestene våre, lik nasareerne, er satt til side av Gud for å ofre til og tjene Gud. De var «renere enn snø.» *Åndelig* var de veldig vakre, lik røde rubiner og veldig polerte safirer. Men de ble ikke noe verdt. **DE STOPPET MED Å GJØRE JOBBEN SIN MED Å ADVARE VERDEN—NÅ MÅ DE OGSÅ TA DEL I DEN HÅRREISENDE STRAFFEN!** Vers 8 viser at prestenes hud vil bli svart av hungersnøden. De sees ikke sammen med Guds folk på gatene lenger. De blir så tynne at de ser ut som pinner.

«Lykkeligere var de som ble drept ved sverd, enn de som ble drept ved sult, de som tæres bort og gikk til grunne av mangel på mat fra markene» (vers 9). JA—DET VIL KOMME EN DAG DA SKJEBNEN Å BLI DREPT ØYEBLIKKELIG VIL VÆRE LANGT Å FORETRETKE.

«Ømhjertede kvinner KOKTE SELV SINE EGNE BARN, de TJENTE DEM TIL FØDE da mitt folks datter gikk til grunne» (vers 10). Dette vil skje i Trengselen—og dette er ikke grusomme kvinner, dette er ømhjertede kvinner! Dette er hvordan selv de som er ømhjertede handler!

Dette er forferdelige nyheter—men vi kan ikke vende oss bort fra det. Vi må se det i øynene, fordi Gud ønsker at folkene Hans skal rekke ut og hjelpe laodikeerne og prøve å *ryste dem* en siste gang!

SION—GRUNNVOLLENE ER BRENT

«Herren lot sin harme få fritt løp, han utøste sin brennende vrede og tente en ild i Sion, og den fortærte hennes grunnvoller» (Klagesangene 4:11). Her er en annen skildring av Sions totale ødeleggelse. Når en bygning blir brent, står vanligvis grunnvollen igjen. Men med Sion, HAR GUD TIL HENSIKT TIL OG MED Å BRENNE NED GRUNNVOLLEN! Du kan ikke bygge på synd, du kan ikke bygge på ondskap, og du kan ikke omvende deg fra 90 prosent av veien. Gud sier at alt vil være Guds rene karakter, ellers vil Han ødelegge det—inkludert grunnvollen. Det er den eneste måten å skape perfekt skjønnhet på.

Guds Kirke har aldri blitt staffet hardere! Vers 12 viser at TIL OG MED KONGENE PÅ JORDA ER FORBLØFFET OVER ØDELEGGELSEN! Verden kan ikke engang forestille seg at den slags ødeleggelse kommer over laodikeerne og Israels nasjoner.

Hvorfor måtte Kirken gjennomgå en slik straff? «Men det skjedde likevel, for hennes profeter hadde syndet, og hennes prester førte skyld over seg, da de utøste rettferdiges blod i byen» (vers 13). Det er primært på grunn av *prestenes* synder! Prestene elsket å snakke glatte ting, og folkene elsket å høre det, og se hva som skjedde.

I stedet for å advare folk om den kommende straffen for synd, *ledet prestene folkene til å synde!* Gud vil kreve blodet til folkene Sine av de laodikeiske prestenes hender (Esekiel 33:8).

Gud sammenligner de laodikeiske prestene med mordere. Slik Gud ser på det, har de «tøst blodet» til Kirkemedlemmer og nasjonene til Israel (Klagesangene 4:13).

«De streifet omkring på gatene som blinde, tilsølt med blod, så ingen kunne røre ved deres klær. Vik bort! Uren! Ropte folk til dem. Vik bort! Vik bort! Rør ikke ved oss! De har flyktet og vanker omkring. Det blir sagt blant folkene: Her får de ikke være lenger!» (versene 14–15). Guds laodikeiske folk vil bli lik spedalske som blir vemmes ved.

Og det neste verset viser oss hvem som står bak all denne tragedien. Det er Gud. «Herrens åsyn har spredt dem, han ser ikke mer til dem. Prester aktet de ikke, og over gamle forbarmet de seg ikke» (vers 16). Jesus Kristus har offisielt delt prestskapet og Kirken. Den endelige utskillelsen av det filadelfiske og laodikeiske prestene og medlemmene, begynte 7de desember, 1989, da Philadelphia Church of God begynte som en særskilt entitet fra Worldwide Church of God.

Vers 22 viser at straffen for å bli laodikeiske vil komme. Den vil bli oppfylt til punkt og prikke. Hvorfor skulle du la deg selv gjennomgå en slik tortur—og langt verre, miste belønningen din i Guds hovedkvarter for all evighet?

«Vår livsånd, Herrens salvede, ble fanget i deres fallgraver. Det var om ham vi sa: I hans skygge vil vi leve blant folkene» (vers 20). Guds Kirke, de som er kalt ut av denne verden nå, er Guds salvede. Dette er «et av de viktigste orda i Bibelen» (*Hebrew–Greek Key Study Bible*). Kongene og yppersteprestene var de salvede. Gud har allerede salvet oss til konger og prester (Åpenbaringen 1:6) for å hjelpe Ham med å styre denne verden. Vi er Kristus' egen Brud på fosterstadiet. Vi er i Guds sanne Kirke på grunn av den mest spesielle hensikten du kan forestille deg. Vi er Guds salvede!

Vers 22 i Klagesangene 4 ender også med et strålende håp. Folk vil aldri mer bli ført i fangenskap.

LÆR LEKSA FRA HISTORIEN

Klagesangene 5 er et dikt med 22 vers. Det har samme antall vers som det er bokstaver i det hebraiske alfabetet. Det er en nøyaktig strukturert bok som utførlig forteller historien og profetiene om, Guds folk som blir ødelagt.

Herr Armstrong lærte at en tredjedel av Bibelen er profetier, og at 90 prosent av disse profetiene er skrevet for våre dager. I oldtida ble Guds folk straffet hardt for å fornekte Gud og Hans åpenbarte sannhet. Straffen til laodikeerne og nasjonene våre er i den nærmeste framtid.

Vi trenger alle å lære lekse av historien. Vi trenger å ta advarselen at historien også er profetisk—den er i ferd med å gjenta seg.

«Kom i hu, Herre, det som har hendt oss. Se hit og se hvordan vi blir hånet! Vår arv er gått over til fremmede, våre hus til utlendinger. Vi er blitt farløse, har ingen far. Våre mødre er som enker. Vi må kjøpe vannet vi drikker. Veden må vi betale. Våre forfølgere er på nakken av oss. Vi er trette, vi får ingen hvile» (versene 1–5). Forholdene er i ferd med å bli fryktelig dårlige—det er andre som vil nyte velstanden vår; familiene våre vil bli utryddet av hungersnød og krig. Folkene vil måtte kjøpe vann, og deres egen ved vil bli solgt tilbake til dem. Når Trengselen begynner, vil ikke disse forholdene ta slutt før Guds vrede er brukt opp. Det vil ikke bli noen hvile.

Vers 6 viser at folkene våre vil bli ført i fangenskap av assyrerne og egypterne. Vi vet at assyrerne profetisk er dagens Tyskland. Nasjonene våre vil snart bli underlagt dem. I gamle dager var assyrerne velkjent for sin grusomme praktisering med tortur. Vers 11 viser AT DE TIL OG MED VIL FÅ TILLATELSE TIL Å VOLDTA KVINNENE I DEN LAODIKEISKE KIRKEN! Kunne det bli verre? Lederne av nasjonene våre og den laodikeiske Kirken—«stormennene» i vers 12—vil bli torturert. Alle folkene, unge og gamle, vil bli pålagt hardt arbeid.

Det er ikke mange som vil overleve! Vennligst les hele kapitlet.

Vers 18 beskriver Sion som blir bebodd av villdyr. Dette er et bilde på hva de laodikeiske kirkene ser ut for Gud i dag: en øde by som ikke er fylt med annet enn ville sjakaler som springer rundt og leter etter mat eller ly.

Selv om dette er en fryktelig tragisk scene, er det fortsatt håp. Guds folk vil ha blitt brakt til omvendelse. Guds folk og nasjoner vil endelig ha lært at synd fører til ødeleggelse (vers 16). De vil vende tilbake til Gud, og bli klar over at Han igjen vil gi dem en framtidig prominent plass i Morgendagens Verden og i Hans Rike. Han vil gjenopprette den tidligere

herligheten til nasjonene våre. Guds folk vil bli klar over at Gud ikke har forkastet dem for alltid (vers 20).

«Eller har du rent forkastet oss? Er du blitt så brennende vred på oss?» (vers 22). Gud er *veldig* vred og forbitret på oss. DET ER PÅ TIDE AT HVER ENESTE EN AV OSS FORSTÅR GUD AV KJÆRLIGHET—OG VREDE!

Hvorfor ønsker Gud at vi forstår boka om Klagesangene dypere i dag? Fordi laodikeerne, Amerika, Britannia og Israel har nådd punktet for ikke noen vei tilbake. Og vi må fortelle det til dem! Se på tilstandene i verden! Er det noe som helst godt som venter oss i framtida, under menneskenes styre? Det er bare mørke og redsler foran oss, så lenge mennesker har makta!

La oss være sikre på at vi gjør vår del for å forhindre at denne tragiske skjebnen rammer oss, familiene våre og våre kjære. De av oss som har kommet inn i PCG, vil fortsette å advare laodikeerne og verden om den kommende Trengselen.

Vi må fortelle verden hva som er i ferd med å skje! Det er på tide for oss alle å stå opp for Guds dyrebare sannhet!

Kapittel fem *Klagesanger, sukk og ve-rop*

FLAGGSKIPET I DEN OPPRINNELIGE LITTERATUREN TIL Philadelphia Church of God er *Malakias' Budskap til Guds Kirke i dag. Malakias Budskap* som ble skrevet i 1989, bare få år etter at Herbert W. Armstrong døde, var Guds åpenbaring angående Kirken Hans som kom inn i dens siste æra, den laodikeiske æraen, før Jesus Kristus' andre komme.

Det var klart helt fra begynnelsen at Gud ønsket at den boka ble distribuert til Worldwide Church of God. Boka av Malakias i Det gamle testamentet, som *Malakias' Budskap* er basert på, er et budskap som er rettet spesielt til det opprørske presteskapet i Guds Kirke. Vi sendte *Malakias' Budskap* til så mange i WCG som vi kunne, fordi den er også en sterk advarsel til medlemmene som fulgt det opprørske presteskapet.

Nå har Gud gitt PCG et budskap som er rettet til alle *medlemmene* i de laodikeiske kirkene til Gud— antageligvis den siste store og direkte advarselen Gud har til hensikt å gi før begivenhetene til den bibelske Store Trengselen begynner. Den Trengselen vil bli den frykteligste opplevelsen som noensinne har rammet Guds folk og verden. Aldri har noen opplevd slike omfattende grusomheter. Hvis vi elsker Guds folk og verden, må vi advare dem.

Boka om Klagesangene inneholder denne advarselen.

ÅNDELIGE FANGER

La oss se på noe bakgrunnsstoff fra boka av Esekiel. Der vil vi se hvordan *Malakias' Budskap* er direkte knyttet til boka om Klagesangene.

I Esekiel 2, drøfter profeten en bokrull. «Og jeg så, og se: En hånd var rakt ut til meg, og i den var en bokrull. Og han bredte den ut foran meg. Det var skrevet på den både på fram-siden og baksiden. Det var KLAGESANGER OG SUKK OG VE-ROP som var skrevet på den» (versene 9–10).

Denne boka om «klagesanger og sukk og ve-rop» er den samme boka som den «lille boka» i Åpenbaringen 10. Den er direkte knyttet til boka om Klagesangene. I et brev til medarbeiderne i november 1976, bemerket Herbert W. Armstrong likheten mellom Esekiel 2 og Åpenbaringen 10. Han var ikke klar over det, men grunnen til denne likheten er at begge stedene snakker om den lille boka, *Malakias' Budskap*. Du kan lese heftet mitt *Esekiel: Endetidspofeten* for en grundigere forklaring av den sannheten. (Bevis for at *Malakias' Budskap* er den lille boka i Åpenbaringen 10, kan bli funnet i heftet vårt *Den Lille Boka*.)

I Esekiel 2:9, blir den lille boka kalt en «bokrull.» Sakarias 5 viser også til en liten bok som en bokrull. Men Esekiel bruker også uttrykket *bok* [kjv]. Kanskje gjorde Gud det for å hjelpe oss å identifisere den i denne endetiden, siden vi snakker så mye om den lille *boka* i Åpenbaringen.

I Åpenbaringen 10:9–10, da Johannes åt opp den lille boka, var den søt i munnen hans, men bitter i buken hans. I Esekiel er vektlegginga på bitterheten. Det er et budskap om *klagesanger, sukk og ve-rop*. Det er hva disse som feiler med å handle på dette budskapet, kommer til å gjennomgå.

Gud åpenbarte *Malakias' Budskap* for å ta skarpt til gjemæle mot Guds egne prester, for hva de har gjort mot Kirken. Men medlemmene vil også lide som aldri før, fordi de har fulgt etter dem. Det blir gjort smertefullt klart i boka om Klagesangene. Så Guds sterkeste advarsel og til og med for-dømmelse, blir stavet ut i disse to bøkene. Esekiel hjelper til med å knytte disse to bøkene sammen. Det større bildet bryter fram når de to blir knyttet sammen.

Denne profetien gjør buken *vår* bitter. Det er et bittert budskap om klagesanger, sukk og ve-rop som hender med

Guds eget folk! Den bitreste delen av denne katastrofen er at 50 prosent av Guds egen Familie vil dø for alltid! Det er *bittert* å vite om det, og det er et budskap som er vanskelig å levere. Men det er bedre å *SNAKKE* om klagesanger, sukk og ve-rop enn å *OPPLEVE* dem!

GUDS KIRKE ER DØENDE (2 Tessalonikerne 2:10). Vi må klage og sukke over den bedrøvelige begivenheten. Det er ikke noen annen bok som beskriver det slik boka om Klagesangene gjør det. Klagesanger, sukk og ve-rop kunne være tittelen på denne boka. Det er ingen annen bok i Bibelen som forklarer hva som vil skje med Guds folk, slik boka om Klagesangene gjør! Alle disse tre orda i Esekiel—*klagesanger, sukk og ve-rop*—forekommer i boka om Klagesangene. Esekiel hjelper til med å knytte *Malakias' Budskap* til dette nye heftet om Klagesangene.

Boka av Malakias fokuserer på de syndene laodikeiske prestene. Det er åpenbart at laodikeiske medlemmer som følger etter disse opprørske prestene, er under forbannelse. Disse forbannelsene blir ikke eksplisitt nevnt i boka av Malakias, men de er i boka om Klagesangene. Det er særlig tilfellet med de 50 prosentene av laodikeerne som omvender seg i løpet av den Store Trengselen.

Esekiel 2:10 sier at bokrullen med den lille boka var skrevet «innvendig og utvendig—KJV»; Revised Standard Version sier: «både på framsiden og baksiden.» Vanligvis ville du bare skrive på en side av en bokrull, men det er *så mange detaljer her*, så mye Gud har å si om problemene blant folkene sine, at det er skrevet både på framsiden og baksiden! Disse problemene er kanskje verre enn noe Gud noensinne har stått overfor i Kirken Sin.

ET BUDSKAP TIL FANGENE

Det skulle ikke være noe kapittelskille når vi går inn i Esekiel 3, som øyeblikkelig snakker om å ete bokrullen og forkynne et budskap. «Og han sa til meg: Menneskesønn! Et det du finner her! Et denne bokrullen, og gå av sted og tal til Israels hus!» (vers 1). Det Gud åpenbarer, befaler Han oss å tale! Esekiel sa at vi først må ta dette budskapet til åndelige Israel. Men før vi snakker, må vi ete og fordøye Guds åndelige føde. Da vil vi ha tro til å levere budskapet. Det er ikke noen lett jobb.

«Da åpnet jeg min munn, og han gav meg denne rullen å ete. Og han sa til meg: Menneskesønn! Mett din buk og fyll dine innvoller med denne bokrullen som jeg gir deg! Og jeg åt, og i min munn var den søt som honning» (versene 2–3). Selv om det er et budskap om klagesanger, er budskapet søtt i munnen på Guds trofaste folk. Gud har åpenbart til Sine utvalgte hva som vil skje med Guds Kirke, og hvordan problemet vil bli løst.

DET FAKTUMET AT DETTE BUDSKAPET ER SØTT I MUNNEN, VISER AT DET ER ET ÆREFRYKTINNGYTENDE HÅP HER. Likevel, det er et budskap med klagesanger, sukk og ve–rop! Johannes uttrykker det i Åpenbaringen 10, at det er *bittert i buken*. Her sier det at ofrene vil ha klagesanger, sukk og ve–rop. Vektlegginga er på ofrene, ikke de utvalgte, som finner det *bittert i buken*.

Gud instruerte Esekiel til å snakke til de jødiske fangene som var rett der sammen med ham (Esekiel 3:11). Men personlig var han bare i stand til å gå til folkene i fangenskap—jødene. Han måtte snakke til alle disse jødene som var i fangenskap—ikke bare prestene. Han hadde et budskap for prestene og et budskap for alle fangene.

Esekiel leverte *aldri* budskapet til Israels nasjoner.

I Esekiel 33, setter Gud en vekter til å advare Israels folk, før de går i fangenskap. Men i Esekiel 3, skal han snakke til noen som *allerede er i fangenskap*. Dette er ikke et vekterbudskap; det er noe fullstendig annet.

Det handler om åndelige Israel i et åndelig fangenskap—folk som var åndelige Israel i denne endetiden. De er folk i dag som sier de er åndelige jøder, og som ikke er det (Åpenbaringen 3:9). De var det en gang, men de er det ikke lenger. De har imidlertid potensialet til å bli åndelige jøder igjen.

I vers 11 av Esekiel 3, kaller Gud disse fangene for «ditt folks barn.» *Companion Bible* sier at det skal leses *sønner*. Dette er Guds Familie! Disse åndelige fangene er *Guds sønner*! De er folk som har blitt TATT TIL FANGE AV DJEVELEN SATAN: LAODIKEERNE. Åndelige Israel har gått inn i fangenskap. Og det er nødvendig at et budskap om klagesanger, sukk og ve–rop blir levert til dem. Hvorfor? De er Satans fanger nå, og snart vil de oppleve den verste vreden hans noensinne! (Åpenbaringen 12:12). Det vil bli de verste klagesangene, sukkene og ve–ropene noensinne på planeten Jorda! De ytre kantene av denne perfekte stormen hamrer allerede løs på oss!

Dette snakker ikke om verden—det snakker om *Guds sønner!* Og de er i *fangenskap hos djevelen*, av alle ting! Hvor ille kan det bli? Dette er et av de mest skammelige og patetiske bildene i Bibelen. Guds egen Familie, som har blitt kalt ut av denne verden, er i slaveri hos djevelen! Kunne det være noe bitrere for de utvalgte enn å se at dette skjer? Dette er vår egen Gudsfamilie! Disse laodikeerne trenger å levere Guds budskap til hele verden, gi den håp og vise dem løsningen på problemene deres—og 95 prosent av dem er i FANGENSKAP HOS DJEVELEN—det største ondet du kan forestille deg! I Åpenbaringen 3:21 *sa* Jesus Kristus at vi må seire slik Han seiret, og Han seiret over djevelen. Men de fleste av Guds folk *gjorde det ikke*—i stedet er de i FANGENSKAP hos det vesenet som de skulle beseire! Dette er antageligvis den verste krisen i Guds Kirke *noensinne!*

Og det er i ferd med å bli mye verre!

EN BOK OM VE-ROP

Den lille boka blir drøftet i Åpenbaringen kapitlene 10 og 11. Du kunne si at den er delt opp i tre deler: klagesanger, sukk og ve-rop.

Først sluttet den laodikeiske Kirken med å profetere—og resulterte i den gjennomtrengende smerten med klagesangene. De utvalgte måtte profetere igjen (Åpenbaringen 10:11). Deretter ble 95 prosent av Guds folk kastet ut i den ytre forgården—utenfor den indre forgården der Gud befinner seg—og forårsaket dyp sorg [eller sukk] (Åpenbaringen 11:1–2). For det tredje, ble de slynget ut i den verste tida med lidelser og *ve-rop* noensinne: den Store Trengselen etterfulgt av Herrens Dag.

Vi kan kanskje få et bedre bilde av *ve-ropet* hvis vi undersøker sammenhengen med den lille boka. Dens budskap er lokalisert i midten av disse tre *ve-ropene*. Åpenbaringen 10 og den første delen av kapittel 11 drøfter den lille boka. Kapitlene 8 og 9 av Åpenbaringen, drøfter de to første *ve-ropene*. Tyskland som angriper den russisk—kinesiske alliansen, er det første *ve-ropet*. Det senere motangrepet er det andre *ve-ropet*.

Kapittel 10, som snakker om den lille boka, er et kapittel som er innføyd, viser oss hva som skjer inne i Guds Kirke, og som leder opp til det tredje *ve-ropet*. Satan ble kastet ned på omtrent samme tid som Herbert W. Armstrong dør. Han er full

av vrede fordi han vet at han har kort tid. Den lille boka forklarer at Satan angriper Guds Kirke først. Det er BEGYNNELSEN på hans «ve jorden og havet!» (Åpenbaringen 12:12). Alt dette leder til det tredje ve–rope, eller den sjuende trompeten som består av de sju siste plagene. Hele dette ve–rope vil bli konkludert med tilbakekomsten til Jesus Kristus (Åpenbaringen 11:15).

Guds Kirke har aldri opplevd flere ve–rop enn det disse kapitlene beskriver. Mye av dette blir eksplisitt beskrevet i boka om Klagesangene.

På den siste Pinsen før han døde, advarte herr Armstrong Guds folk. «De fleste av dere skjønner ikke hva jeg mener.» Begivenheter etter at han døde, beviser at han hadde rett. De skjønnte ikke hva han mente, så Gud måtte begynne å prøve å nå inn til dem på en mer intens måte, slik som den Store Trengselen, og hendelser som leder opp til den verste straffen noensinne! Boka om Klagesangene er uten tvil det sterkeste budskapet noensinne, som de vil motta.

ET NYTT OPPDRAG

I de første sju åra av arbeidet vårt, gikk vi til laodikeerne med Guds budskap til dem. Det var det primære budskapet vårt i den perioden. Esekiel oppfylte et forbilde på det oppdraget ved å forkynne til *alle* fangene. «Jeg kom til de bortførte i Tel–Aviv, de som bodde ved Kebar–elven. Og der satt jeg hos dem i sju dager, helt lamslått» (Esekiel 3:15–DNB 1978). Esekiel var lamslått—på grunn av opprøret og straffen deres. Disse «sju dager» betyr sju år i oppfylt profeti. (Dette blir utførlig forklart i heftet vårt om Esekiel. All litteraturen vår er gratis).

I dag dør 95 prosent av Guds folk åndelig i ødemarka. DET ER ET BUDSKAP MED KLAGESANGER, SUKK OG VE–ROP! DET ER BITTERT! Det er et budskap av sju tordener og en løves brøl (Åpenbaringen 10:3). Vi må levere det budskapet til den laodikeiske familien vår. Det er et budskap som vil forårsake mange klagesanger, og de vil sukke—og det vil bli ve, ve, ve for dem!

Klagesanger og *ve–rop* kommer over alle Guds laodikeiske folk. De vil bli hardt straffet av Gud som en siste utvei. Gud prøver i Sin kjærlighet å nå dem og redde dem fra evig død.

Gud sier at det er klagesanger for laodikeerne, og de vil sukke og sørge—og deretter vil det bli åh, så mye ve–rop! Det

er hvordan det vil bli for laodikeerne, eller for enhver som gjør opprør mot Gud.

Versene 16–17 av Esekiel 3 viser hva som skjedde på slutten av disse sju dagene—eller, som et forbilde, de sju første åra av PCG's arbeid. Den primære advarselen flyttet seg fra disse åndelige fangene til «Israels hus.» På det tidspunktet, gikk vi ut og trykte *Tidenes Mysterium* i et forsøk på å nå ut til denne verden. På den tida forsto vi ikke denne profetien, men vi visste at oppdraget vårt hadde endret seg etter sju år. Vi ganske enkelt gikk ut i tro, og senere viste Gud oss hvor alt var profetert.

Det var *da vekter*—arbeidet begynte. «... Til vekter har jeg satt deg for Israels hus,» sier vers 17. Arbeidet som ble gjort før den tida, ville ikke kvalifisere seg som et vekter—arbeid, fordi det var rettet mot folk som *allerede var i fangenskap*. Vekter—advarselen er et forsøk på å holde folk *ute av fangenskap*. BOKA OM KLAGESANGENE FORKLARER OGSÅ I DETALJ OM DEN UFORLIGNELIGE TERROREN SOM ER I FERD MED Å HJEMSØKE ISRAELS NASJONER.

Dette er hva jeg skrev i the *Trumpet* ved sjuårsmerkinga av PCG: «De første sju åra av arbeidet vårt ble primært konsentrert om å advare Guds egne laodikeiske kirker. Det var et omfattende frafall, og Kristus beordret oss til å banke på døra deres med et sterkt advarende budskap (2 Tessalonikerne 2:1–11; Åpenbaringen 3:20). *Malakias' Budskap* var det sentrale verket i arbeidet vårt. Det betydde at *vektlegginga* var på å nå ut til Guds egne folk.

«Nå har den vektlegginga skiftet over til hele verden, og bare sekundært til Guds laodikeiske folk. Vi har entret en ny fase i Guds Arbeid. Nå trykker vi, og gir bort gratis, Herbert W. Armstrongs bok *Tidenes Mysterium*. Det er vanskelig for en hvem som helst ny konvertitt å komme ut av verden, og bli ledet av Gud BARE gjennom *Malakias' Budskap*» (februar 1997).

Nå—betydde det nye oppdraget at Gud hadde sluttet med å rekke ut til laodikeerne? Ikke i det hele tatt. Han fortsetter å advare dem—inkludert gjennom et bittert budskap med Klagesangene. På samme tid viser til og med denne boka laodikeerne og nasjonene til Israel, et inspirerende håp.

Nå går vi inn i en ny fase av dette Arbeidet. Vi advarer ikke lenger laodikeerne og nasjonene til Israel at Gud ikke vil hjemseke dem med den Store Trengselen hvis de

omvender seg. Nå advarer vi dem om at de har nådd punktet for ikke noen vei tilbake.

PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE

Gud gir meg mer dybde i forståelsen av Klagesangene. INGEN BOK I HELE BIBELEN HAR STERKERE IRETTESETTELSE FOR GUDS KIRKE, så detaljert. Konsekvensene av opprøret til laodikeerne vil bli skrekkelig fordi de visste så mye. Denne boka viser hva Guds folk vil bli hjem søkt av, og det er mye verre enn noe annet jeg noensinne har lest i Bibelen. Likevel, det er *gode nyheter* midt i alt dette.

Klagesangene er spesielt for de laodikeiske medlemmene. Den beskriver en kommende omfattende begravelssørgesang, stavet ut i en slik detalj at det er sjokkerende hvis du virkelig forstår den. Klagesangene handler om de 95 prosentene som *hørte* hva herr Armstrong lærte, men ikke ville gjøre det! Guds endetids-Elias prøvde så hardt å gjøre sannheten klar for dem, likevel var de for hardnakkede til å bli irettesatt av det! Selv i dag nekter de å skjønne hva du mener, når du forteller dem hva problemet er! Det er en fryktelig hardhet. Den lille boka var en sterk advarsel fra Gud, men ble forkastet av alle unntatt noen få mennesker.

Så nå gir Gud denne advarselen fra boka om Klagesangene, som er direkte knyttet til den lille boka i Esekiel. Gud sier at laodikeerne vil måtte se klagesanger, sukk og ve-rop i øynene.

De har NÅDD PUNKTET FOR IKKE NOEN VEI TILBAKE. Som en kollektiv gruppe er laodikeerne destinert for å oppleve den Store Trengselen. Nasjonene til Israel har også nådd punktet for ikke noen vei tilbake.

Problemene intensiveres for laodikeerne på grunn av syndene deres. Gud forteller dem hva som kommer. Dette er et illevarslende budskap for dem. De er i fangenskap hos djevelen, og den eneste måten Gud kan nå de fleste av dem, er gjennom hva de vil oppleve i Trengselen. Åpenbaringen 11:2 sier at de som er i den ytre forgården vil bli tråkket ned under føttene på hedningene, sammen med Jerusalem, som er et symbol på hele Israel. Grusomhetene i den framtida blir stavet ut veldig *poetisk* i Klagesangene.

Kombinasjonen av advarselen i Klagesangene og å bli utsatt for den Store Trengselen, vil til slutt føre til at 50 prosent av

laodikeerne omvender seg. Advarselen i Klagesangene vil gjøre det klart for laodikeerne at de brakte all denne lidelsen over seg selv. De vil da se at deres *eneste* håp er i en bitter omvendelse.

De andre 50 prosentene vil miste sine evige liv. Som herr Armstrong sa: dette er farlig kunnskap!

Hvis du husker det, snakket jeg i mai 2001, om hvordan Gud hadde åpenbart til meg at vi var i den siste timen. Bare noen få måneder etter dette kom 11te september—det verste terroristangrepet i historien til U.S.! Gud oppfyller disse profetiene. Dette er ikke en fantasi—det er virkelig!

DEN SISTE ADVARSELEN

«Og jeg tok den lille boken av engelens hånd og slukte den. I min munn var den søt som honning. Men da jeg hadde ett den, sved den i min buk» (Åpenbaringen 10:10). Dette budskapet kom rett ut av engelens hånd! Johannes slukte det, og hva gjorde han deretter? Han leverte det!

«Og det ble sagt til meg: Igjen skal du profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger» (vers 11). Dette er hvordan vi kvalifiserer og klarer å komme inn i Guds Familie: ved å gjøre Guds Arbeid. Etter at Gud gir oss ny åpenbaring, sier Han: *Jeg vil at du skal gå og LEVERE dette budskapet! Det er hvordan du bygger Min karakter; det er hvordan du blir lik Meg: Du lærer å tenke slik som Jeg gjør, om budskapet som Jeg vil gi til folkene Mine, laodikeerne og verden.*

Legg deretter merke til det neste verset: «Og det ble gitt meg et rør, likesom en stav, med de ord: Stå opp og mål Guds tempel...» (Åpenbaringen 11:1). «Guds tempel» er Guds folk (f. eks. Efeserne 2:21–22). Dette snakker spesielt om de 5 prosentene av Guds folk som forble trofaste, og lot seg måles.

Deretter sier Gud at «alteret» skal måles. Dette viser til prestene. *Malakias' Budskap* er rettet mot den gruppa.

Til slutt, instruerer Gud å måle «dem som tilber der.» Dette er hva boka om Klagesangene handler om. Alle sønner som kommer inn i Guds Familie må bli målt. Hvis vi ikke vil bli målt nå, da er den siste sjansen vår i en trengsel med atomkrig. De 50 prosentene av laodikeerne som omvender seg da, vil gjøre det i det verste ragnarokk av lidelser som noensinne har vært kjent av menneskeheten.

Boka om Klagesangene er om disse medlemmene «som tilber der» og som nekter å bli målt før den Store Trengselen. De forkastet *Malakias' Budskap*, eller den lille boka.

Gud vil måle oss alle på en eller annen måte. Han måler oss med det advarende budskapet Sitt, og de som ikke vil høre det, beveger seg til det neste stadiet. «Men forgården utenfor templet, la den være, og mål den ikke. For den er gitt til hedningefolkene, og de skal trække ned den hellige stad i førtito måneder» (vers 2). Det er en indre og en ytre forgård, og den ytre forgården vil måtte lide i den Store Trengselen.

Nå ser vi at laodikeerne og nasjonene til Israel har nådd punktet for ikke noen vei tilbake, med den nye åpenbaringen om Klagesangene. Bare noen forholdsvis få enkeltindivider vil omvende seg før Trengselen.

Gud måler—men er Han ferdig med dem med en gang Han har puttet dem ut i den ytre forgården? Nei—Han har ikke en gang virkelig målt dem ennå! Disse som nektet å la seg måle ved *Malakias' Budskap*, vil måtte lide—som det så smertefullt er beskrevet detaljert i boka om Klagesangene, lik ikke noen annen bok i Bibelen. Den inneholder klagesanger, sukk og ve-rop som du aldri engang har hørt om før! Det kommer, og det kommer raskt.

Den lidelsen vil bringe halvparten av Guds opprørske folk til punktet med omvendelse. Hvis det er det minste fnugg av håp, ønsker Gud dem i Familien Sin. Det er Guds kjærlighet!

Jeg tror at budskapet i Klagesangene er det siste støtet vi må gi til laodikeerne. Guds utvalgte må tordne Guds budskap til dem hvis vi skal arbeide i hovedkvarteret sammen med Kristus i all evighet. Vi må advare dem om den kommende terroren, som de nå er destinert til å oppleve. De vil ikke like budskapet, men de må se de dårlige så vel som de gode nyhetene, i øynene.

Når vi gjør denne jobben, da vil Jesus Kristus vente der på slutten, og den fantastiske, vidunderlige, inspirerende bryllupseremonien vil finne sted!

KONTAKT INFORMASJON

Hvis du ønsker å bestille litteratur fra Guds Filadelfiakirke,
eller be om besøk fra en av prestene våre:

Besøk oss online: www.pcog.org

Fra Nord-Amerika kan du ringe oss gratis:
1-800-772-8577

POSTADRESSER VERDEN OVER

De forente stater: Philadelphia Church of God, P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083

Canada: Philadelphia Church of God, P.O. Box 400, Campbellville, ON L0P 1B0

Caribbean: Philadelphia Church of God, P.O. Box 2237, Chaguanas, Trinidad, W.I.

England, Europa og Midt-Østen: Philadelphia Church of God, P.O. Box 900, Northampton NN5 9AL, United Kingdom

Afrika: Philadelphia Church of God, P.O. Box 2969, Durbanville 7551, South Africa

Australia, Stillehavsoyene, India og Sri Lanka:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 375, Narellan, N.S.W. 2567, Australia

New Zealand: Philadelphia Church of God, P.O. Box 6088, Glenview, Hamilton 3246

Filippinene: Philadelphia Church of God, P.O. Box 52143, Angeles City Post Office, 2009 Pampanga

Latin-Amerika: Philadelphia Church of God, Attn. Spanish Department, P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083, United States of America

